

The book is owned by อจ. เอนก นาวิกมูล

Typed to Word Document by อาสาสมัครพิมพ์สามเกลอ

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

สงครามชิงดินแดน

ป. อินทรปาลิต

ความเดิมในเรื่อง 'ไปเวียงจันทร์'

เจ้าคุณปัจจนิกพิณาศ ได้รับจดหมายจาก อี๊ด ศิริสวัสดิ์ น้องชายร่วมสายโลหิตของท่าน ซึ่งไปตั้งรกรากทำมาหากินอยู่ที่จังหวัดหนองคายแจ้งมาว่า เขาได้เดินทางไปเวียงจันทร์ด้วยกิจธุระค้าขาย และต้องตกค้างอยู่ที่จังหวัดนั้น ไม่สามารถจะเดินทางกลับมาสู่ดินแดนแห่งประเทศไทยได้เนื่องจากไม่มีหนังสือเดินทาง ถ้าหากว่าเล็ดลอดกลับมา เจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสจับได้คงยิ่งตายดั่งที่มีตัวอย่างมาแล้ว ก็อนาถจันทา พี่น้องชาวไทยของเรา

เจ้าคุณวิตกเป็นห่วงถึงน้องชายของท่านมาก จึงได้ชวนพ่อเทวดาทั้งสาม คือ นายพล, นายนิกร และ นายกิมหงวน เดินทางไปเวียงจันทร์โดยด่วน

ที่นั่น เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับสามเกลอของเราได้แสดงตนเป็นพ่อค้าข้าว เป็นที่ว่ามาตรวจตลาดการค้าเพื่อจะส่งข้าวมาขาย เจ้าคุณได้ไปพบกับนายอี๊ดน้องชายของท่านสมความตั้งใจ และพักอยู่ที่โรงแรมแห่งเดียวกัน

เมื่อได้มีโอกาสสนทนาเกี่ยวกับดินแดนเมืองขึ้นของฝรั่งเศส คณะเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ร่วมมือกับคนขับรถแท็กซี่ที่เวียงจันทร์คนหนึ่งซึ่งเป็นคนไทย ทำการสืบสวนการเคลื่อนไหวแห่งกำลังรบของฝรั่งเศส และปลุกปั่นให้ประชาชนเป็นกบฏ ชัดขวางการปกครองช่วยกันทำลายล้างอาัยฝรั่งเศส

ต่างคนต่างทำงานในหน้าที่จาระบุรุษ เพื่อประเทศชาติของเรา เจ้าคุณปัจจนิกฯ มอบหมายให้พล, นิกร และนายอี๊ดน้องชายของท่านเป็นผู้จัดพิมพ์ใบปลิวแจกจ่ายแก่พลเมือง ส่วนท่านกับกิมหงวนมีหน้าที่คอยสืบสวนเหตุการณ์ต่าง ๆ

วันหนึ่งนายแจ้คนขับรถแท็กซี่ได้นำเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเสี่ยหงวนเที่ยวโดยรอบนครเวียงจันทร์ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้ถ่ายภาพสถานที่สำคัญ ๆ ในทางยุทธศาสตร์ไว้ได้มาก และสังเกตการณ์เตรียมรบของฝรั่งเศส ที่จะร่วมมือกับกำลังแสนยานุภาพของกองทัพไทย ซึ่งจะข้ามมาเหยียบอินโดจีนในไม่ช้า

ขณะที่กำลังถ่ายภาพคลังเก็บกระสุนปืน ทหารแขกมอริออคโคได้แลเห็นเข้าจึงร้องบอกกล่าวขึ้น พวกเขาฝรั่งเศสนำรถจักรยานยนต์และรถบรรทุกทหารออกไปแล้วครูดเจ้าคุณปัจจนิกฯ มีหน้าซำยังกะหน้าราวกับท่าฝน

บังเอิญคราวเคราะห์ รถยนต์ของท่านเจ้าคุณถูกยิงขาดกึ่ง จึงต้องหยุดเล่นต่อไปไม่ได้ กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และนายแจ้พากันวิ่งหนีเข้าป่าละเมาะ นายแจ้ได้พลัดไปทางหนึ่ง

แล้วเสี่ยหงวนกับเจ้าคุณก็ถูกจับในฐานะจารกรรม

นำท่านผู้อ่านมาที่โรงแรม 'บังคาลอ' อีกครั้งหนึ่ง

เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น.

ภายในห้องพักชั้นบน หมายเลข ๒ พล พัชรภรณ์ นั่งไขว่ห้างอ่านหนังสือท่องเที่ยวสัปดาห้อยู่บนเก้าอี้ ส่วนนิกรหายเข้าไปในห้องน้ำตั้งชั่วโมงแล้วยังไม่กลับออกมา

ขณะที่พลกำลังอ่านหนังสืออย่างเพลิดเพลิน อี๊ด สิริสวัสดิ์ ก็เดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ในมือของเขาลือกระดาดฟลุสะแก๊ปแผ่นหนึ่ง ซึ่งเขาได้ร่างข้อความประกาศขู่งราชฎรให้กะด้างกะเดื่องเตรียมไว้สำหรับพิมพ์ใบปลิวแจกจ่ายประชาชน

พลได้ยื่นเสียงฝีเท้าก็เงยหน้ามองดู แล้วยิ้มให้อี๊ด

“เสร็จแล้วหรือครับ คุณอา?” พลถามและซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

อี๊ดยิ้มอย่างพากพวม นั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับพล

“อาคิดว่ อาโก้มีพวมในการแต่งหนังสือเหมือนกัน” พุดจบก็ส่งร่างใบปลิวให้พล “อ่านคูชี หลานชายถ้ามีอะไรขาดตกบกพร่องก็จะได้ช่วยกันแก้ไข เอ – นี่คุณพื้กับเจ้ากิมหงวนหายไ้ตั้งชั่วโมงยังไม่กลับอีก ชักแปลกใจเสียแล้ว”

พลว่ “ถ้าจะเที่ยวกันเพลินครับ อีกสักครู่ก็คงกลับหรือครับ”

อี๊ดยิ้มเล็กน้อย กวาดมองไปรอบ ๆ ห้อง

“แล้วเจ้าหน้าทะเล้นคนนั้นล่ะ หายไปไหน?”

“อยู่ในห้องน้ำครับ” พุดจบพลก็ลุกขึ้นยืน “ผมจะไปเรียกเจ้ากรมมาด้วย จะได้ช่วยกันแก้ไขต่อเติมใบปลิวนี้”

“เออ – ดีทีเดียว ไป – ไปตามมันมาไป”

นายพัชรภรณ์วางร่างใบปลิวไว้บนโต๊ะ เดินตรงออกไปทางประตูหลังซึ่งตรงกับห้องน้ำพอดี พลยกมือเคาะประตูเบา ๆ

“กร – กร กรโวย กร! อ้ายกร อ้ายห้ำร้อยกร อ้ายยาลูกกลอน”

เสียง – ไม่มีเสียงขานรับ พลทำตาปริบ ๆ นึกเฉลียวใจทันที ยกกำปั้นทุบประตูอีก ตะโกนลั่นโรงแรม

“กร! กรโวย! ว้า – ผูกคอตายเสียแล้วก็ไม่รู้ กร!”

นายอี๊ดร้องตะโกนมาจากในห้อง

“ผลึกเข้าไปซิ ข้างในใส่กลอนหรือเปล่า?”

พลหน้าเสีย ไข้ไหล่กะแทกบานประตูห้องน้ำ ๓ -๔ ครั้ง แต่ข้างในใส่กลอนแน่น นายอี๊ดลุกขึ้นเดิน

ออกมาหาพล

“ถ้าจะเกิดเป็นลมอยู่ในห้องน้ำก็ไม่รู้” นายอี๊ดพุดเบา ๆ

“ต้องป็นคูครับ ขอโทษเถอะครับ คุณอาอนุญาตให้ผมเหยียบบ่าคุณอาขึ้นไปดูเจ้ากรได้ไหม?”

อี๊ดสะคั่ง โหยง

“อ๊ะ – ข้าไม่ใช่ม้านี่หว่า”

พลหัวเราะ

“ก็ไม่ใช่นะซีครับ ผมป็นคูเจ้ากรแล้บเดียวเท่านั้นแหละครับ”

“เฮ้ย” อี๊ดพุดเสียงยาวแล้วสั้นสิร์ษะ “ไม่เอา – ไม่เอา ตัวแกเบาอยู่เมื่อไหร่?”

นายพัชรภรณ์ยิ้มแป้น

“ถ้ายังงั้น คุณอาเป็นคนป็นได้ไหมล่ะครับ เหยียบบ่าขึ้นไป”

นายอี๊ดพะยักหน้า แต่แล้บก็รีบสั้นสิร์ษะ

“ไม่ได้ – ประเดี้ยวแกเกิดพขขึ้นมา สลัดฉันตก็หัวร้างข้างแตกเท่านั้น”

พลยกมือเกาศีร์ยะ

“แล้วทำยังไงถึงจะรู้ละครับว่า อ้ายกรอยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า?”

อิดนั่งตรึงตรอง

“เอา – แกปีนบ้านขึ้นไปที่แล้วกัน” พุดจบเขาก็นั่งของ ๆ เอมือยันฝ่าไว้

พลหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง กะพุ่มมือไหว่นายอิด

“ขอโทษนะครับ”

“เออน่า – ไม่เป็นไรหรอก ถอดเกือกออกเสียก่อนก็แล้วกัน ประเดี้ยวแกไปเหยียบเอาขี้หมา มา ฉันก็แย่งเท่านั้น”

พลก้มลงแก้ไขอกผูกกรองเท้าและถอดรองเท้าออก เขาค่อย ๆ ยกเท้าพาดำขึ้นไปยังบนบ้น่า นายอิด ศิริสวัสดิ์

“ลุกขึ้นขึ้นซีครับ”

อิดหน้าแดง เพราะน้ำหนักตัวของพลไม่โซเบา เขารวบรวมกำลังกัดฟันร้องอิด แล้วลุกขึ้นขึ้น แล้วยกหน้ากล่าวถามพล

“เห็นไหมโว้ย?”

พลสั้นสิร์ยะ สายตาของเขาต่ำกว่าขอบประตูราว ๑ ศอก

“ไม่เห็นครับ เตี้ยไปลึบกว่า ๆ เท่านั้น”

“แล้วกัน – เก็งข้อขึ้นไปไหวไหมล่ะ”

“ไม่ไหวครับ ไม่มีอะไรยิด”

อิดหัวเราะ

“ทำยังไงละโว้ย?”

พลว่า “มีอยู่ทางเดียวครับ อนุญาตให้ผมขึ้นไปยืนบนสิร์ยะคุณอา เป็นต้องเห็นภายในห้องน้ำแน่ ๆ”

นายอิดหลับตาปี

“ไม่ได้” เขาตวาดแหว “มีอย่างหรืออะ จะมาเหยียบกะบานกันเล่นง่าย ๆ”

“โธ – มันจำเป็นนี่ครับ”

อิดแยกเขี้ยว

“เหยียบกะบานคนนะรี จำเป็น, ลง – ลงโว้ย ไม่เอาแล้ว”

“เดี้ยว – เดี้ยวครับ ผมเก็งข้อขึ้นไปเอง” พุดจบพลก็ใช้กำลังแขนโหนตัวขึ้นไปนั่งบนขอบประตู

นิกร การฉวนวงส์ นุ่งผ้าขาวม้าฝืนเดียนั่งเหยียดเท้าอยู่บนส้วมชักโครก หลับตาพริ้มสับปะหงกหงิก ๆ น้ำลายไหลยี้ด

พลถอนหายใจดัง ๆ แล้วตะโกนสุดเสียง

“อ้ายกร!”

กะดิ่งทองสะดุ้งเสือกล้มตาโพลง พอแลเห็นพลนั่งอยู่บนขอบประตูก็ใจหายวาบ

“เฮ้ย! เสือกทะเล้งขึ้นมาทำไป ลง! โธ – อ้ายเปรต คนกำลังจี้เห็นไหม?”

พลสั้นสิร์ยะซ่า ๆ

“ครึ่งชั่วโมงแล้วนะโว้ย เสร็จเสียทีซีพ่อกุณ”

นิกรทำตาเขียว ตวาดแหว

“มันคล่องง่ายเหมือนกับลูกคนอื่นเขาเมื่อไหร่เล่า ลง – ลงไว้ อี – บ้าจริงอัยนี้ ดันป็นขึ้นมาได้ คูชี, พอจะคล่องก็พาลกะดากแกพลิกเข้าไปเสียอีกแล้ว”

พลหัวเราะลั่น โหนตัวลงมาทางประตู แล้วทิ้งข้อศอก เขายกมือกุมท้องหัวเราะลั่น เสียงนิกรคำพึมพำ

“ปล่อยมันตามเรื่องเถอะครับ เราไปปรึกษากันสองคนก็แล้วกัน”

ทั้งสองพากันเดินกลับเข้ามาในห้อง และนั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม พลหยิบร่างไปปลิวขึ้นมาอ่านดูข้อความในนั้นด้วยความลำบากยากเย็น เพราะตัวอักษรที่เขียนมองดูคล้ายกับหนังสือขอมมากกว่าหนังสือไทย แล้วพลก็อ่านไม่ออก เกยหน้าถามนายอืด

“นี่ภาษาไทยหรือครับนี่?”

อืดสะดุ้งเฮือก

“ก็ภาษาไทยนี่ซี”

พลทำหน้าเหยเกขอบกลด ส่งคืนร่างไปปลิวให้นายอืด

“คุณอาโปรดอ่านให้ผมฟังทีเถอะครับ”

นายอืดชักเอียง ๆ กะซากไปปลิวมาจากพล

“แกเรียนหนังสือชั้นไหนวะ?”

“มัธยมแปดครับ” พลพูดยิ้ม ๆ

“มัธยมแปด? ลุย – มัธยมแปดทำไมถึงอ่านหนังสือไม่ออก เฮอะ – ข้าเขียนของข้าเองข้ายังอ่านออกนี่หว่า”

พลหัวเราะก๊าก

“จริงซีครับ ถ้าคุณอาเขียนเองแล้วอ่านไม่ออก ก็ไม่มีใครในโลกที่จะอ่านลายมือของคุณอาได้”

ทันใดนั้น นิกร การุณวงศ์ ได้เดินอมยิ้มแก้มคู่ยออกมาจากห้องส้วม มือถือกระดาษชำระใหม่ ๆ หนึ่งม้วน เขาตรงเข้ามาหาพลกับนายอืด วางม้วนกระดาษลงบนโต๊ะ ยักคิ้วกับนายพัชราภรณ์

“เรียบร้อยแล้วไว้ ลูกคนนี้นี่มันเกิดมาทรมานพ่อแท้ ๆ พับผ้า”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ยังจะพูดอีก เดี่ยวถีบเลข นี่เอากระดาษของเขาออกมาทำไมนะ หา?”

“อ้าว – อ้ายเซ่อ สิบเบี้ยใกล้มือ เราเสียค่าที่พักแล้วนี่หว่า” มองดูร่างไปปลิวที่อยู่ในมือน้องชายเจ้าคุณปัจจนิกฯ “แม่โว้ย, อะไรกันนี่ครับ ลายมือยังกะหมาวัด”

อืดแยกเขี้ยวทำตาลน

“มึงนะซี หมาวัด!”

กะดิ่งทองอ้าปากหออ

“อ้า – คุณอาเขียนหรือครับ ขอโทษ – ขอโทษ ผมไม่ทราบจริง ๆ ครับ แหม – เป็นวาสนาของผมเหลือเกิน ที่ได้มาเห็นลายมือตัวหนังสือขอมเป็นครั้งแรก”

อืดทำตาปริบ ๆ

“ภาษาไทยไว้ย ไม่ใช่อักษรขอม”

นิกรมองดูหน้าพลแล้วยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก อืดเกลียดหน้านายจอมทะเล้นเกือบ ๆ เท่าเสียหวน พลเห็นอืดแสดงกิริยาไม่พอใจ ก็รับจุดแขนนิกรให้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“นั่งนิ่ง ๆ อ้ายหอย, นี่คือร่างใบปลิวปลุกปั้นประชาชน ซึ่งคุณอ๊อดเป็นคนร่าง และท่านกำลังอ่านให้เราฟัง”

นิกรหัวเราะก๊าก แล้วหยุดหัวเราะทันทีทันควัน อ๊อดโกรธจนตัวสั่น เขามองดูเครื่องทองราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ นิกรยิ้มแหย ๆ ยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“แะ – แะ ครับ, เชิญอ่านเถอะครับ”

อ๊อดขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“มึงจะลองตีกับกูหรือวะ อ้ายกร, ฮะ – ฮ้า – อ้ายหนุ่มลูกกลางไส้ ออย่ามาหัวเราะเยาะคนอย่างข้าหน่อยเลยว้า ไม่จริงเหมือนกินข้าวหอรอกเพื่อน”

นายการุณวงศ์รีบยกมือขึ้นค้ำหน้าตามแบบนักเลงรุ่นเก่า คือยื่นมือทั้งสองออกไปตั้งแขนขาขึ้นให้ข้อศอกวางบนฝ่ามือซ้าย แล้วก้มศีรษะเล็กน้อย

“ถ้าหวั่นเสีย ผมไม่สู้หอรอกครับ”

นายอ๊อดยิ้มออกมาได้ เขามีนิสัยคล้ายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ มาก

“ทีหลังอย่ากระเซ้าหน้าหน่อยเลยวะ อ้ายหลานชาย อามันไม่เหมือนคนอื่น ลงโมโหขึ้นมาแล้วลืมตัวทีเดียว มาคนมาหลายศพก็เพราะเรื่องนี้”

นิกรยกมือป้องกะซิบกะซาวกับพลเบา ๆ

“เจอเอาแอลคาโปนเข้าแล้วละโว้ย”

“ไม่รู้่น่า อ้ายบ๊า” พลตวาด “เขาจะพูดกันเป็นงานเป็นการ มือไม่พายอย่าเอาตีนราน้ำหน่อยเลยวะ ประเดี๋ยวพ่อนิวขึ้นมาทีละเอ่าง่าย ๆ เท่านั้น”

นายการุณวงศ์ทำหน้าที่เหม่ง ๆ ไม่กล้ากะเซ้าพล เพราะเคยเจ็ดฝีมือมาแล้ว คราวนี้นั่งนิ่งได้ เอนหลัง ฟังพะนักเก้าอี้ตั้งอกตั้งใจฟังนายอ๊อดอ่านข้อความในร่างใบปลิว

นายอ๊อดถอนหายใจเบา ๆ ยกมือลูกศีรษะอันล้านเลี่ยนของเขา แล้วอ่านข้อความที่เขาร่างไว้ให้พล, นิกรฟัง

“กราบเรียนพ่อแม่พี่น้องพระเดชพระคุณทั้งหลาย

คณะขอกราบเรียนให้ทราบว่า พ่อแม่พี่น้องพระเดชพระคุณเหล่านี้ จะเป็นคนไทย, คนลาว, คนญวน หรือคนเขมรก็ตาม เราชาวฝั่งซ้ายแม่น้ำโขงทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นข้าอาชชาติหมาฝรั่งเศสทั้งนั้น มันโหดร้ายทารุณกับเรามาแล้ว เราจะยอมให้มันกดขี่เราต่อไปอีกหรือ ไม่ได้, เราต้องไม่ยอม เราต้องร่วมมือร่วมใจร่วมกำลังร่วมสตาจค์พร้อมใจกันเป็นกบฏต่ออ้ายฉิบหายฝรั่งเศส

ไชโย ! ไชโย ! ไชโย ! ประเทศไทยที่ชายของเราจะยกพลพลเสนาเข้ามาเหยียบฝั่งซ้ายในวันสองวันนี้ ไชโย ! ไทยจะสถาปนาเราให้เป็นเอกราชมีสิทธิอิสระ ภายใต้รัฐธรรมนูญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อัญเชิญเอามาจากเมืองลังกาอันไกลโพ้น

ไชโย ! จงเป็นกบฏ หรือถ้าเป็นไม่ได้ก็อย่างพึ่งเป็น แต่ต้องพยายามเป็นให้ได้ พ่อแม่พี่น้องพระเดชพระคุณทั้งหลาย จงแอบฆ่าอ้ายฝรั่งเศสให้หมดเมือง จงขัดขวางทุก ๆ ทางที่จะทำได้ ไชโย ! เอ – พวกเราเอามัน

ขอได้รับความขอบพระคุณจากคณะอย่างสูง

พอนายอิดอ่านจบ นิกรก็ลุกขึ้นกะทืบเท้าปึง รำป้อออกไปกลางห้อง เอื้อนเอื้อนเป็นกลอนยี่เกทันที

“กะดั่งทองแสนจะเจ็บใจ เหม่ออัยเสตจัญไรช่างอังกา”

“เฮ้ย!” อิดตะโกนสุดเสียง นัยตาโตเท่าไข่ห่าน “โธ – นี่แกจะบ้าหรือวะอัยกร”

กะดั่งทองตีหน้าปู้เลียน ๆ ซอบกล

“เปล้าครับ, ผมเจ็บใจอัยเสตครับ”

อิดเม้มฝีปากแน่น

“แล้วทำไมถึงเสื่อกร่องเป็นยี่เกด้วย?”

นายการุณวงศ์ยิ้มแหะ ๆ

“มันเคยครับ”

อิดขมวดคิ้วย่น หันมาถามนายพัชราภรณ์ซึ่งนั่งอมยิ้มอยู่

“อัยเวรนี่มันเป็นยี่เกด้วยรี หลานชาย?”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ครับ – อยู่กรุงเทพฯ มีอาชีพเป็นนายโรงยี่เกครับ”

อิดลืมตาโพล่ง

“เจ้าภรรยาเป็นนายโรง ตายท่า – ข้าเป็นโตโผ เพียงแค่ให้มันออกแขกเบิกโรงข้าก็ไม่จ้างให้เสียดตางค์”

แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้านิกร “แกเป็นนายโรงจริง ๆ นะเธอ?”

นิกรรำร่าทำท่าแล้วเจรจาอย่างยี่เกจริง ๆ

“รับประทาน ถูกแล้วขอรับ พระเจ้าอา”

อิดยิ้มออกมาได้

“ยี่เกคณะไหนวะ?”

“เกล้ากระผมอยู่คณะธรณีสูบบรรเทอวงกะร่าบ คีนวันนี้ตัวของกระผมเอง จาได้ซาแดงเรื่อง ชงยอดทองหรือกลองใต้ดินกะร่าบ”

อิดหัวเราะ

“นั่งลง อัยเปรต. หมั่นไส้จริงอัยนี่ ทะลึ่งพอดพอดเหวี่ยงกับอัยหงวนทีเดียว เออแนะ ให้ตายชีวะข้าอยากจะรู้หนักว่า ทำไมคุณพ่จึงยกหนูประโไพให้แกได้”

นิกรกล่าวเจรจาแบบยี่เกอีก

“นั่นนะซีคะร่าบ เกล้ากระผมเอง --- “

“เฮ้ย! เอ – อัยนี่”

กะดั่งทองหัวเราะหึ ๆ ทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม แลเห็นพลทำตาเขียวกับเขา ก็ค่อย ๆ ยกฝ่ามือปิดหน้า พลจู้ยปากจิกจัก

อิดพูดกับนายสิงทั้งสองต่อไป

“เป็นยังงัยบ้าง หลานชาย, ตามที่อาอ่านให้เจ้าฟังนี้?”

นายพัชราภรณ์เกือบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ

“ดีมากเชียวครับ แต่ว่า – ง่า – – –”

“แต่อะไรอีกเล่า ?”

นิกรเสริมขึ้นทันที

“หาวิกแสดงไม่ได้นี่เชียวครับ”

อึดสะคั่ง โหรง

“อะไรกันวะ มันเกี่ยวข้องกับวิกด้วย ?”

นายการุณวงศ์ยิ้มเป็น

“คือมันยังจืดครับ ไปปลิวที่คุณเอาที่อ่านให้ผมฟังนะ มันเหมาะที่จะเป็นไปปลิวก็เก๋อย่างยิ่ง ผ่าซีครับ ฮะ

– ฮะ ยายแก่อ่านแล้วชอบใจเลย”

อึดทำปากหมุบหมิบ คือนิกรปะหลับปะเหลือก แล้วหันมาพูดกับพล

“แกลเห็นว่าข้อความที่อาแต่ง เหมาะไหมวะพล ?”

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

“อ้ายเหมาะนะ เหมาะครับ แต่จะให้ตีละก้อ ผมคิดว่าอย่าพิมพ์แจกดีกว่า”

อึดขมวดคิ้วข่น

“ทำไมวะ อ้ายหลานชาย ?”

ยังไม่ทันที่พลจะตอบ นิกรก็พูดโพล่งขึ้น

“คนเขาจะนึกว่าไปปลิวนี่เก๋เชียวครับ ฮะ-ฮะ มีอย่างรี ไปโฆษณาชักชวนให้ประชาชนเป็นกบฏ แต่ขึ้นต้นว่า กราบเรียนพ่อแม่พี่น้องพระเดชพระคุณทั้งหลาย แล้วยังลงท้ายว่า คณะอ้ายโม่งดำหรือมะกัลด้าซ้าง”
พูดจบนายกะดิ่งทองก็หัวเราะลั่น

อึดนั่งนิ่งอึ้งไปนาน แล้วกะโจนพรวดพราดหยิบร่างไปโฆษณาถือออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ขว้างไปทางผนังตึก

“ถ้าเช่นนั้นแกลแต่งเอาเอง”

“อ้าว” นิกรอุทาน “โกรธผมหรือครับนี่ ?”

“โกรธชีวะ”

“เฮอะเฮ้อ”

“เอ – อ้ายนี่”

“ฮือฮือ” แล้วนิกรก็หัวเราะคิก หัวเราะทางพล “ใจน้อยเสียด้วยโว้ย”

อึดยกมือชี้หน้านายจอมทะเล้นด้วยความหัวเสีย

“อย่าน่าโว้ย อ้ายกร ประเดี๋ยวหัวแตกไม่รู้ณา พ่อชกบ้าขึ้นมาแล้วละ จะบอกให้”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ ทันใดนั้นมีเสียงคังคังของใครคนหนึ่งวิ่งอยู่ที่เฉลียงนอกห้อง นายแจ้คนขับรถนั่นเอง เขากะหืดกะหอบเข้ามาในห้องด้วยท่าทางตื่นตกใจ แสดงความกลัวจนออกนอกหน้า พล, นิกร, กับอึดนั่งตะลึงไปตามกัน

“อะไรกันแจ้ ?” พลถามเร็วปรือ “มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือนี่ เจ้าคุณอา กับเจ้าเสี้ยอยู่ที่ไหนล่ะ ?”

แจ้หายใจถี่เร็ว แสดงความเหน็ดเหนื่อย

“ถูก – ถูกจับไปแล้วละครับ”

ทั้งสามคนผลุดลุกขึ้นทันที อัดปราดเข้ามาเขย่าแขนคนขับรถ

“คุณพี่ของฉันนะรีฎักจับ?”

“ครับ – เร็ว – หนีเถอะครับ คุณทั้งสามคนโปรคออกไปจากโรงแรมบังคาโลโดยเร็ว อีกสักครู่พวกอ้าย
เศษมันคงจะชกโขของแห่กันมาที่นี่”

พลกด่าถามคนขับรถอย่างใจเย็น

“เดี๋ยวก่อน แจ็ง, เถ่าให้ฉันฟังก่อนว่าทำไมจึงถูกจับ และมันจับเอาไปขังที่ไหน?”

แจ็งแสดงกิริยาสะก๊าะส่าย

“คุณกิมหงวนแก่่าขรูปลั้งกะสุนปืนครับ อ้ายพวกฝรั่งเศสมันเห็นเข้าก็รู้ว่าเป็นจาระบุรุษ แล้วมันก็เอา
รถไล่ตามเรา คุณกิมหงวนกับเจ้าคุณถูกจับได้ในป่าละเมาะ ส่วนผมหนีเล็ดลอดมาได้อย่างหวุดหวิด”

พลว่า “รู้ใหม่ว่ามันเอาไปขังที่ไหน?”

“ที่สถานีตำรวจนะซีครับ อย่างไรเสียประเดี๋ยวมันก็คงมาที่นี่”

พล, นิกร และนายอืดต่างมองดูหน้ากัน กะดิ่งทองปากขาวซีด

“ทำไงดีหว่าพล?” นิกรพูดเสียงสั้น

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

“เปิดไว้ย ไปเดี๋ยวนี้แหละ ไปตัวเปล่า ๆ เสื้อผ้าไม่ต้องเอาไป” แล้วเขาก็พูดกับนายแจ็ง “อายน้องชาย
แกรู้ลู่ทางในจังหวัดนี้ดีแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ครับ – ไปเถอะครับ” เขาพูดโดยเร็ว “ผมจะพาพวกคุณไปหลบซ่อนอยู่ตามวัดแถวนี้ก่อน ส่วนพวก
เราที่ถูกจับไป เราจะต้องคิดช่วยเหลือให้ได้ในคืนนี้ มิฉะนั้นรอไว้พุงนี้มันอาจจะเอาตัวไปยิงเป้าก็ได้”

พลใจเต้นตึกตัก รีบพูดกับนิกร

“เร็ว – กร นุ่งกางเกงสวมเสื้อเข้า”

นิกรวิ่งมาที่กะเป๋าดินทางของเขา เปิดมันออกหยิบเสื้อเชีตและกางเกงฝรั่งขึ้นมาสวมใส่โดยเร็วที่สุด
และไม่ลืมเอาปืนพก ๒ กระบอกใส่กะเป๋าค้วย

อืดพูดกับพลละล้าละลัก

“รออาเดี๋ยวนะ อาจจะไปเอาหมวกที่ห้องก่อน ขึ้นไปอย่างนี้หัวมันล้านเป็นที่สังเกตได้ง่าย”

“ครับ – เร็วซีครับ ไม่ต้องเอาอะไรไป นอกจากปืนพกและเงินเท่านั้น”

อืดว่า “ปืนอาไม่มี มีแต่เงิน และเงินอยู่ในกางเกงขาก๊วยเรียบร้อยแล้ว”

นิกรร้องขึ้นดัง ๆ

“มัวแต่พากย์อยู่นั้นแหละ ไปเอาหมวกเร็ว ๆ เข้าซีครับ ขึ้นซักซ้าประเดี๋ยวมันแห่เข้ามาเล่นงานพวกเรา
เท่านั้น”

อืดย่อตัวลงต่ำและกะโดดตัวลอย วิ่งบุเลง ๆ ออกไปจากห้อง อารามรีบร้อนตะกะโถนโถ่งฉ่าง แล้ว
สะคุดธรณีประคูดหัวซุนหกล้อมป้าบ แต่รีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

พล, นิกร, กับนายแจ็งพากันออกมาจากห้องหมายเลข ๒ พอคืนายอืดสวมหมวกวิ่งกะเร่อกะร่าออกมา

“ไป – ไปไว้ย ไปทางไหนก็ไปอ้ายหลานชาย”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“อย่าทำกิริยาให้ตื่นเต้นอย่างนี้เลยครับ พวกอ้ายเศษแลเห็นเข้ามันจะสงสัย” แล้วเขาก็หันมาพูดกับแจ็ง

“ไปซีแจ็ง นำเราหลบหนีไปเถอะ”

นายอึดพูดชัดด้วยกิริยาลนลาน

“เดี๋ยว – เดี่ยวก่อน ไปเอาหมวกก่อน”

นิกรเอ็ดตะโรลั่น

“ก็อยู่บนหัวยังไงเล่า”

อึดยกมือขึ้นจับหมวก แล้วข้มแอะ ๆ

“อ้อ ไปเถอะ อย่าชักช้าอยู่เลย อาชักใจไม่ดีเสียแล้ว”

การสนทนาสุดสิ้นเพียงเท่านี้ นายแจ่งนำ พล, นิกร, อึดลงบันไดไปข้างล่าง ออกไปจากโรงแรมบังคาโล

ค่านั้น

ที่สถานีตำรวจประจำจังหวัด ‘เวียงจันทร์’ ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนใหญ่แห่งหนึ่ง กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ถูกควบคุมตัวมาไว้ที่นี่เพื่อสอบสวนในฐานะที่เป็นจาระบุรุษ

ภายในกรงขังผู้ต้องหา

เจ้าคุณกับอาเสี้ยกอดก ยืนเกาะลูกกรงด้วยความหมดหวังที่จะได้รับความอิสรภาพ นาน ๆ ก็มองดูขบวนพาหนะและผู้คนที่สัญจรไปมาตามถนน หน้าตาของเจ้าคุณปัจจนิกฯ และกิมหงวน พลซัดน้ำเขียวแทบจะจำไม่ได้ ทั้งสองถูกอัยนายตำรวจผู้ทำการสอบสวนชกต่อยตะถิบและตบหน้าอย่างทารุณ ตามวิสัยชาติฝรั่งเศส ซึ่งดูร้ายใจอำมหิตยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน เท่าที่มันตบตีก็เพื่อจะให้ได้สารภาพ แต่เจ้าคุณกับกิมหงวนไม่ยอมรับคบบอกแต่เพียงว่าตนเป็นพ่อค้าข้าวที่เดินทางมาจากหนองคาย เท่าที่ได้ถ่ายรูปสถานที่หวงห้ามก็เพราะไม่ทราบและมีเจตนาเพียงว่า จะเอารูปไปดูเล่นเพื่อเป็นที่ระลึกที่ได้มาเที่ยวเวียงจันทร์เป็นครั้งแรกในชีวิต

กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างรู้สึกหิวข้าวและกระหายน้ำ อัยพวกฝรั่งเศสหามีแกลใจจัดหามาให้กินไม่ พวกตำรวจซึ่งเป็นญวนหลายต่อหลายคนได้แสดงกิริยาอยากจะช่วยเหลือ แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะอัยนายตำรวจผู้เป็นหัวหน้าสถานีได้ออกคำสั่งอย่างเด็ดขาด ห้ามมิให้ตำรวจญวนพูดจาหรือเกี่ยวข้องกับผู้ต้องหา ผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก

อาเสี้ยกอดกหายใจเอือมใหญ่ เขามองดูพวกตำรวจซึ่งเดินไปมาสับสนแล้วกิมหงวนก็ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย! ขอข้าวให้กูกินบ้างซีโว้ย หิวจะตายโหงแล้ว”

พวกตำรวจหามีใครเอาใจใส่ไม่ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือตบบ่ากิมหงวนเบา ๆ

“อย่าอะอะไปเลยวะ อดทนหน่อยเถอะ อ้ายหลานชาย”

อาเสี้ยทำหน้าขู่

“อดทนนะพอได้หรือกรับ แต่ทนอดผมทนไม่ไหว” แล้วอาเสี้ยก็แหกปากลั่น “โว้ย! หิวข้าวโว้ย ใครไม่ให้กูกินข้าวแข่งไว้ฉิบหาย ๆ”

“แกนี่ไม่สมกับที่เป็นลูกผู้ชายเลย ผ่าวะ อดข้าวมือเดียวเท่านั้นกะสับกะสายเสียแล้ว”

“ว่าห่อ - - -” อาเสี้ยคราง “ผมเคยกินข้าวหมกหมกเย็นทุก ๆ วันนี่กรับ นี่ตั้งเกือบสองทุ่มแล้ว มันยังพากันนั่งดูดาอยู่ได้”

เจ้าคุณข้มเล็กน้อย

“ไม่มีประโยชน์หรอกวะ ถ้ามันไม่ให้กิน ถึงแกจะร้องแรกแหกกะเฒ่ออย่างไร แกก็ไม่ได้กิน”

อาเสี้ยสั่นศีรษะซ้ำ ๆ มองดูนายตำรวจฝรั่งเศสคนหนึ่งซึ่งนั่งหันหลังให้เขาอยู่ที่โต๊ะทำงานทางซ้ายมือ

“ผมจะต้องให้มันจัดหาข้าวมาให้เรากินให้ได้”

เจ้าคุณสังคีร์ยะ

“อย่าเลยนำ ขายน้ำมันเปล่า ๆ เราต้องทำใจให้เข้มแข็ง ให้มันเห็นว่าคนไทยเรานะมีความอดทน”

เสี่ยหงวนพะยัคหน้าหงิก ๆ

“จริงซีครับ ถ้าฉันผมจะไม่ร้องอุทธรณ์ต่อมันอีกเลย” พุดจบก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ “อ้ายสองคนกับคุณอาอืดกับนายแจ้จะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือลูบเหงื่อที่ศีรษะท่าน

“นั่นนะซี อาเป็นห่วงเหลือเกิน ดำรวจฉนวนหมู่หนึ่งที่ส่งไปล้อมจับก็ยังไม่เห็นกลับมา น่ากลัวพวกเรากงจะหลบหนีออกจากโฮเต็ลแล้ว”

กิมหงวนมองดูหน้าเจ้าคุณแล้วยิ้มแหย ๆ

“ถ้ามันหนีไปได้ก็เป็นโชคของมันนะซีครับ ว่าแต่เราเอะ คุณอา, ถ้ามันเอาเราไปยิงเป้าล่ะครับ เราจะว่ายังไง?”

เจ้าคุณหัวเราะเสียงทะลุน ๆ ซอบกล

“ว่ายังไง เราก็อตายนะซี?”

กิมหงวนสะดุ้ง

“แหม – คุณอาพุดยังกะเอากำปั้นทุบหัวล้านเชียวนะครับ ถูกเป็งทีเดียว”

เจ้าคุณแยกเขี้ยว ทำคอรันทันที

“อ้ายหงวน !” ท่านพุดเสียงหนัก ๆ ยกมือชี้หน้าอาเสี่ย “พุดไปพุดมาแก็กวกมาถึงกะบานฉันทันจนได้ เดียวฉันทันก็จะตะนายเข้าให้เท่านั้นแหละ”

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ มองลอคลูกกรงไปที่อ้ายนายโปลิศฝรั่งเศสคนหนึ่ง แล้วตะโกนคำเป็นภาษาไทย

“เฮ้ย – มึงจะเอาไปยิงเป้าก็เอาไปเสี่ยเดี๋ยวนี้เลยโว้ย จะขังไว้ทำพ้อมึงเรอะ อ้ายเลอเซียง, ระวังให้ดีเอะมึง พวกกูข้ามฟากมาได้ล่ะก็ แร้งลงพวกมึงเมื่อนั้นแหละ”

อ้ายเศษฝรั่ง ผู้มียศเป็นนายร้อยตำรวจเอก หันควมามองผู้ต้องหาทั้งสอง ถึงแม้มันฟังภาษาไทยไม่ออก มันก็พอจะเข้าใจว่ากิมหงวนตะโกนคำมัน รู้สึกว่ามันเคียดคาลกิมหงวนมาก มันร้องเรียนนายสิบตำรวจโทชาวฉนวนคนหนึ่งเข้าไป แล้วส่งภาษาฝรั่งเศสบอกให้ไขกุญแจห้องขัง นำผู้ต้องหาทั้งสองไปพบกับมัน

นายสิบตำรวจโทรูปร่างอ้วนเตี้ยท่าทางแหง ๆ เดินตรงมาที่ห้องขัง ล้วงกระเป๋าหยิบกุญแจออกมาไขกุญแจแล้วเปิดประตูออก

อาเสี่ยหันมายกคิ้วกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“ถ้ามันจะปล่อยเรานะครับ?” พุดจบก็ยกมือตบศีรษะดำรวจฉนวนเบา ๆ “ยังไง ลูก, สบายดีเรอะ?”

นายสิบตำรวจโทชาวอานันประเทศยื่นท่าดาบริบ ๆ อยู่เป็นนาน แล้วเขาก็พูดภาษาไทยตามสำเนียงชาวฉนวน

“เกทาลิ่งเหลือเกินแน่ ๆ ไป – ออกปาย นายเราไย้เชิญแกสองคนปายพบเขาหน่อย”

กิมหงวนลืมหูลืมตาโพล่ง

“เอ๊ะ – นี่ลือพุดไทยได้หรือนี่?”

ตำรวจหัวเราะ

“ได้ซีหน้า คนไทยกับคนฉนวนก็เหมือน ๆ กัน จริงหมายล่า อ้ายทิด?”

กิมหงวนฮ่าปากหวน

“ใครบอกแก่ละว่าข้าเป็นทิด, เกิดมายังไม่เคยบวชสักที”

ตำรวจฉวนฮิมเล็กน้อย

“อย่ารำมราย ปายหานายเราเถอะแห่น”

เสี่ยหงวนหันมามองเจ้าคุณปัจจนึกฯ

“นี่มันจะมาไม่ไหนกันครับ คุณอา?”

เจ้าคุณฮิมเล็กน้อย

“ช่างแม่มันเถอะวะ มันจะด้อมแกงเราอย่างไรก็ตาม ใจอาคิดว่าจะอย่างไรเสี่ยมันก็คงไม่ไว้ชีวิตเราหรอก”

อาเสี่ยสะอื้น

“หมายความว่าเราจะถูกยิงเป่าขี้จี้หรือครับ?”

“ก็ขี้จี้นั่นะซี”

“ฮะ – มันก็เอาจไปนะซีครับ พับผ่า ยิงผมเข้าผมไม่ยอมจริง ๆ”

“ไม่ยอมแกจะทำไมวะ?”

เสี่ยหงวนฮิมแหะ ๆ เจ้าคุณคว่าแขนอาเสี่ยเดินออกไปจากกรุงซัง ตามนายสิบตำรวจฉวนตรงเข้าไปหา
อ้ายนายร้อยตำรวจเอกฝรั่งเศสซึ่งเป็นหัวหน้าสถานี

กิมหงวนวางท่าทางให้สง่าผ่าเผย ยกมือกอดอกให้อองอาจสมกับเป็นคนไทย

“ฮะ – เรียกป้ามาทำไมลูก” พูดจกก็ยกมือเขกศีรษะนายร้อยตำรวจตาน้ำข้าวคังป็อก

อ้ายเศษทำปากยื่นนัยตาถลน ท่วงทีเหมือนกับสุนัขจูดตัวหนึ่ง มันพรวดพราดลุกขึ้นยืน

“ทำไมเอ็งเป็นเขกหัวข้า?”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“แกพุดไทยได้ด้วยเรอะ มองสิเออร์?”

“ได้ซีวะ แกรู้ใหม่ว่าฉันไปอยู่เมืองไทยตั้งสิบปี เอ็ง – เป็นทะเลิ่งมาก”

“ฮือ มิน่าละ อ้าวจะได้กลับคล้ายคลิบคลาว่าเคยเห็นลื้อ นี่ – พี่ชาย ลื้อจะเอาอ้อมากักขังไว้ทำไมกันวะ
?”

ร.ต.อ.ผู้มีนามว่าเลอเซียงฮิมเสยะ

“ท่านทั้งสองเป็นจาระบุรุษ เข้าใจ?”

“ใครบอกพ้อมึงละ” อาเสี่ยเถียง “แกรู้ได้ยังไงว่าฉันเป็นจาระบุรุษ”

อ้ายเศษฝรั่งเศสหัวเราะก๊าก

“ท่านไม่เป็นจาระบุรุษ ท่านก็เป็นโรคนุรุษ”

กิมหงวนทำคอย่น แล้วอมฮิม

“เออซีวะ แต่ข้าก็เกือบหายแล้วเฮ้ย”

ร.ต.อ.เลอเซียงหันมาทางเจ้าคุณปัจจนึกฯ

“เชิญนั่ง ท่านเจ้าคุณ ฉันเป็นเสี่ยใจที่ต้องกักขังท่าน”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยักคิ้วแผลลิบ

“ขอบใจมาก มองสิเออร์ อะไรก็ตามเถอะ ลื้ออย่าเล่นเอาเกือกถูบนาน้ำอ้วก็แล้วกัน ขึ้นทำกับอ้วละก้อ
พอดำแม่เปิงหมดเลย ให้คืนคยซีเฮ้า”

ม.เลอเซียงอมยิ้ม กล่าวกับผู้ต้องหาทั้งสอง

“เชิญ – เชิญนั่งตามสบาย” พูดยบมันก็ล้วงกะเป๋าทหีบของบุหรี่ปิดออกจูดสูบมวนหนึ่ง
เสียบหวนถื่อวิสาสะกะซากของบุหรี่ปิดและไม้ขีดไฟไปมาจากมือมัน ทหีบส่งให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ ๑ มวน และ
คาบไว้ที่ปากเขา ๑ มวน จุดไม้ขีดสูบบุหรี่ปิดอย่างสบายใจ มีหน้าซำเอาของบุหรี่ปิดกับไม้ขีดไฟใส่กะเป๋าทหีบด้วย

นายโปลิศต่าน้ำข้าวทำตาปริบ ๆ

“เฮ้ – หมายความว่าอย่างไรกันท่าน ?”

กิมหงวนยิ้มแก้มตุ่ย

“หา – ก็แบ่งให้กันสูบบ้างซิวะ โธ – ทำใจเป็นหมาไปได้ มองสิเออร์, ข้าวปลาอาหารแก่ก็ไม่ให้ฉันกิน
บุหรี่ปิดไม่ให้สูบ”

ร.ต.อ.เลอเซียงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กะซากปืนพกออกจากซองจ้องหน้าอกเสียบหวน เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้อง
ว้ายขึ้นดัง ๆ เพราะความตกใจ

“ส่งของบุหรี่ปิดของกูคืนมา” มันพูดอย่างดุเดือด

อาเสียบสะคั่งโหยง แล้วหัวเราะแหะ ๆ รีบส่งกะเป๋าส่งของบุหรี่ปิดและไม้ขีดคืนอ้ายเสียบโดยดี

“อย่าดูให้มันมากนักเลยว้า” พูดยบก็ก้มหน้ามองเข้าไปในรูปืนพกอย่างพิจารณา “เฮ้ย – อ้ายทิด, ปืน
ของแกนะใส่ลูกไว้หรือเปล่า ถามจริงเถอะวะ ?”

“ใส่ซิวะ” อ้ายเสียบตวาดแหว

“เฮอะเฮ้ ให้แกตายห่า!”

“เฮ้อ!”

กิมหงวนพะยักหน้าหงิก ๆ

“ถ้างั้นเก็บเสียบซิ ม่ายก็หันปากกะบอกไปทางคนนี่”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แยกเขี้ยว ตะหน้าแข็งเสียบหวนดังโป๊ก

“ทะลึ่งละ อยู่ดี ๆ จะให้ข้าตาย ฐึโธ! “ แล้วท่านก็พูดกับนายตำรวจต่าน้ำข้าว

“นี่ – นาย, เก็บปืนเสียบทีเถอะพ่อคุณ ลั่นโป๊งป้างออกมาจะลำบาก ถูกฉันทายนะฉันไม่ว่าหรอก สำคัญ
ที่ลูกปืนมันจะเสียวกลับไปโดนนายเข้านะซี”

ม.เลอเซียงสะคั่งเฮือก เห็นจริงตามที่เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูด เขารีบเก็บปืนพกใส่ซองไว้ตามเดิม

กิมหงวนได้ทีก็พูดยุ่ขวัญ

“เฮ้ย – เอาใส่ไว้ในซองนะ ถ่าลื้อขยับเขย่งขยับขา มันเกิดอาการสะเทือนขึ้นลั่นโป๊งออกมา ลื้อก็ขาหัก
เท่านั้น เชื่ออ้าวเถอะวะ อ้วนนะหวังดีต่อลื้อจริง ๆ”

อ้ายเสียบนั่งตริตรองอยู่สักครู่ ก็รีบล้วงปืนพกออกมาโดยเร็ว ถอดแหนบกะสุนปืนออกวางไว้บนโต๊ะ
แล้วเก็บปืนใส่ซอง

เจ้าคุณกับกิมหงวนต่างมองดูหน้ากันและหัวเราะคิกคัก ทั้งสองนั่งลงบนเก้าอี้คนละตัว อ้ายเลอเซียง
หีบแพ้มบนโต๊ะเปิดออก ตรวจดูบันทึกการสอบสวนที่อาเสียบกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ให้การไว้เมื่อตอนเย็น

อาเสียบเอื้อมมือเข้ามาจะหีบแพ้ม ร.ต.อ.เลอเซียงเขมมือกิมหงวนดังเป๊ก แล้วคำรามลั่น

“เฮ้ – ทะลึ่งน่า ฝรั่งไม่ชอบ”

“จู่ะ – ขอคุณหน่อยไม่ได้หรือวะ อ้ายเปรต อูย – มือแทบหัก”

เลอเซียงหัวเราะหึ ๆ ก้มหน้าก้มตาอ่านบันทึกการสอบสวนต่อไป สักครู่มันก็พูดกับผู้ต้องหาทั้งสอง ด้วยท่าทางหยิ่งยะโส เป็นที่น่าเคะขิงนัก

“ฮะ – ฮ้า ท่านจารย์บุรุษ จากคำให้การของท่านไม่มีเหตุผลเพียงพออะไรเลย फिल्मถ่ายรูปทุก ๆ फिल्मก็ล้วนแต่สถานที่สำคัญในทางยุทธศาสตร์และทางทหารทั้งนั้น”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พะยักหน้าหงิก ๆ

“แต่ฉันไม่มีเจตนาและไม่ทราบว่าคุณที่นั่นถ่ายจะเป็นอะไรบ้าง เห็นว่ามันสวยและแปลกตาที่ถ่ายเอาไว้”

“วี ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” “ อ้ายเศษพุดเร็วปรือ”

เสี่ยหวนกกลืนน้ำลายเอือก กล่าวถามเลอเซียงอย่างแปลกใจ

“อะไรของแกวะ วี ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ?”

อ้ายเศษยักคิ้ว

“ฝรั่งชอบใจ” มันพุดอึม ๆ

“ฮ้อ – แหม – ถ้ามึงหัวเราะอย่างนี้ในกรุงเทพฯ เวลาเดินขบวนเรียกร้องเอาดินแดนคืนล่ะก็ มึงจะกลายเป็นต้องถูกกะทืบแน่ ๆ”

“โอ – ฝรั่งเศษเป็นไม่กลัวคนไทยเลย”

“เออ !” เสี่ยหวนกตรง “ขอให้แม่น้ำน้ำโขงลงจวดกว่านี้สักหน่อยเถอะวะ พวกแกจะได้รู้ว่าไทย ร.ศ. ร้อยสิบสอง กับสมัยปัจจุบันนี้แตกต่างกันเพียงไร

นายตำรวจตาน้ำข้าวอ้าปากหาว

“หา ? นี่ไทยจะบุกอินโดจีนแน่ละหรือ ?”

กิมหวนหัวเราะก๊าก

“ฮ้าว – ยังจะสงสัยอีก เมื่อพวกแกไม่ยอมคืนดินแดนให้โดยสันติวิธี เราก็ต้องใช้กำลังแสนยานุภาพห้ำหั่นแก เข้าใจ นี่แน่ะ เสี่ย – ถ้าวรคต้วกแล้วตายล่ะก็ รีบโทรเลขของรัฐบาลวิซีของแกเถอะว่า กำลังรบในอินโดจีนนะ เพียงแต่ลูกกองทัพไทยตะคนละทีสองทีเท่านั้นจี้คร้านจะวังหางจุกตุคร้องเอ็ง ๆ ไม่รู้ทางไป”

ร.ต.อ.เลอเซียง หน้าแดงกล้าเพราะความโกรธ

“มึง ! มึงเป็นลูกพวกกู” พุดจบก็กะชาปากยื่นออกมาจ้องหน้าอกกิมหวนอีก แล้วผลุดลุกขึ้นยืน “กูต้องยิงมึง”

อาเสี่ยยักคิ้วแผล็บ ลูกขึ้นกอดอก

“เฮ้อ – ยิง มึงไม่ยิงลูกหมาห้าร้อยชาติ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ นัยตาเหลือก

“เสี่ย – อ้ายหวน ทำไมถึงทำมัน - - -”

ก่อนที่เสี่ยหวนจะตอบ ร.ต.อ.ตาน้ำข้าวได้เส็งยิงหมายทรวงอกอาเสี่ย แล้วกะคิกนิ้วลิ้นไก

แชะ !

ม.เลอเซียง ยิงอีก ๒ ครั้ง

อาเสี่ยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

แชะ ! แชะ !

“ไม่ได้แถมละว่า อ้ายเรื่องยิงฟันละก้อมาหะอะ ถ้าไม่เหนียวจริงอ้วคงไม่ข้ามปากมาที่ขเวียงจันทร์
หรือก่น่า ยิงอีกซีเพื่อน”

อ้ายตาน้ำข้าวหน้าซัด ขมวดคิ้วข่น เข้าใจว่ากิมหงวนมิของดีป้องกันตัว แต่ครั้งแล้วมันก็ขี้มเป็น เมื่อ
แลเห็นแหนบกะสุนปืนวางอยู่บนโต๊ะ ซึ่งมันได้ถอดออกเมื่อสักครู่เอง

ม.เลอเซียง ยิ้มอาย ๆ ตะครุบแหนบกะสุนปืนมับ

“ทีนี้มึงเป็นตายแน่ ๆ “ พูดจบกก็ใส่แหนบกะสุนเข้าไปที่ด้ามปืนพก

“ฮะ !” กิมหงวนร้องสุดเสียง “อย่าเล่นโว้ย ไหว้ละวะ กลัวแล้วเฮ้ย อ้อย – อ้อย – อ้อยน่า ยิงพุงกะท
คนนี้ก็แล้วกัน”

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ สะดุ้งเฮือก รีบพุดโดยเร็ว

“ฉันแปลาน่า มองสิเออร์ ฉันไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย”

อ้ายตาน้ำข้าวเสยะยิ้ม เก็บปืนพกใส่กระเป๋า จ้องมองคูกิมหงวนด้วยความแค้นเคือง

“ดีว่าพอกแล้วติดตะรางนะซีวะ ม่ายพ่อยิงให้มองเท่งเลย”

เสยะหงวนขมมือปิดปากหัวเราะกึกกัก หันมาพุดกับเจ้าคุณบัจฉนิกฯ

“เฮะ – ฝรั่งเศสมองเท่งเฮะ”

เจ้าคุณขมมือตบหน้ากิมหงวนดังเพียะ

“นี่แน่ะ ทะลึ่งมาเฮะกับข้า”

อาเสี่ยสุดปากกลั่น ขมมือลูบคลำแก้ม ม.เลอเซียง ตบมือกะทืบเท้าหัวเราะลั่น

“สม – สมน้ำหน้า วี ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ฝรั่งเศสขบใจ ฮ่า – ฮ่า วี ๆ ๆ ๆ ๆ “

อาเสี่ยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ขกเท้าชูขึ้นมาตรงหน้าอ้ายตาน้ำข้าวพอดิ

“นี่แน่ะ วี ๆ ๆ ๆ ๆ “

ม.เลอเซียงหยุดหัวเราะทันที เขานั่งนิ่งเหมือนรูปปั้นอยู่ในราว ๒ นาที ก็ยกท้อปฐูตสองหน้ากิมหง
นบ้าง

“นี่แน่ะ – ของข้าก็มี วี ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ “

อาเสี่ยทำคอย่นหลับตาปี แล้วหัวเราะหึ ๆ

“อาหลง อ้ายเปรด” กิมหงวนพุดพลางหัวเราะพลาง “ค้นยกขึ้นมาได้ เกือกขาดทะเลดูเห็นหัวแม่ดินแดง
แจ้ ฮะ – ฮะ ดูงก็ไม่ได้”

ร.ต.อ.เลอเซียงทำหน้าปูเลี่ยน ๆ ชอบกล

“เอ็งเป็นไม่รู้อะไร ฉันทำงานมาหกเดือนแล้ว ไม่ได้เงินเดือนเลย จะกินเข้าไปยังไม่มี แล้วจะเอา
สตางค์ที่ไหนซื้อเกือกซื้อดูง?”

กิมหงวนสั่นศีรษะอย่างปลงอนิจจ

“ดูย ๆ นี่นะเรอะนายตำรวจฝรั่งเศส อ้ายกลัวเฮ้ย เมืองข้าไปคูบ้างซีวะ พลตำรวจจรรยาขังจี้ ตะละคน
ยังกะไทโรนเพาวเวอร์”

“นี่ง – หยุดห้าโว้ย ฝรั่งเศสเป็นรำคาญแล้ว” พูดจบกมันก็หันมาทางเจ้าคุณบัจฉนิกฯ แล้วเปลี่ยนสีหน้า
เป็นยิ้มแยม “นี่ – เจ้าคุณ ฉันถามจริง ๆ เอะ เจ้าคุณนะ อยากตายไหม?”

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง

“ถามจริง ๆ ฉันก็ตอบจริง ๆ เหมือนกัน ไม่อยากตายหรือ มองสิเออร์”

เลียหวนสอดขึ้นอีกตามเคย

“ถ้ากินเหล้าตายได้ อ้าวอยากตายไว้ย”

อ้ายตาน้ำข้าวก็คัพนกรอด ๆ จ้องมองคูมิมหวน

“มึง – เก้าเจ็ง”

อาเลียทำหน้าที่เหมือนปวดท้องทุ่ง

“ว่า – ฝรั่งเศสเก้าเจ็งเฮะ”

ม.เลอเซียง หัวเราะหึ ๆ

“เข้าเคยไปอยู่เมืองจินมานี่หว่า” แล้วเขาก็พูดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่อไป “เจ้าคุณ ท่านรู้ใหม่ว่า จาระบุรุษที่เราจับได้นั้น จะต้องถูกศาลพิเศษตัดสินยิงเป้า ถ้าเจ้าคุณยังไม่อยากตาย เราก็มียางช่วยเหลือท่านเหมือนกัน”

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย รู้ดีว่าอ้ายตาน้ำข้าวจะมาไม่ไหนกับท่าน

“ก็คินะซี มองสิเออร์, ท่านจะช่วยฉันได้โดยวิธีใด?”

ม.เลอเซียงดึงลิ้นชักโต๊ะ หยิบแฟ้มอีกแฟ้มหนึ่งขึ้นมาเปิดออก มันพยายามป็นสีหน้ายิ้มแย้มให้เจ้าคุณเห็นว่ามันเป็นคนที่มิใจโอบอ้อมอารี

“เจ้าคุณ – เราจะปล่อยท่านกับอ้ายหน้าปลาจวดนี้ไปทันทีถ้าหากว่าเจ้าคุณจะตอบปัญหาที่เราต้องการทราบให้แก่เราจนเป็นที่พอใจ”

เลียหวนหัวเราะลั่น หันมาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“ระวังนะครับ อ้ายนี้มันกำลังจะถามคำถามของเรา ถ้าคุณอาบอกมัน ผมชกหงายท้องเลย ให้คินตายซีเฮ้า”

ม.เลอเซียงหยิบกะปุกหมักบน โต๊ะข้างหน้ากิมหวนถากไปนิดเดียว ขวดหมักกะทบผนังตึกแตกกระจาย

“มึงไม่ต้องพูด”

กิมหวนรับหุดจางทั้งสองขึ้นมาบนเก้าอี้ แล้วยกมือลูบคาน้อง หันมากะชิบกะซาบกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“แหม – ผมนึกว่าน้องผมหะเสียแล้ว อ้ายเปรดนี่นำเอาไปเฝ้าสวนบ้านเรานะครับ”

“เฮ้ย! กะชิบอะไรอ้ายหน้าปลาจวด?” อ้ายตาน้ำข้าวตวาดลั่น

“เปล่าน่า ข้าไม่ได้ว่าอะไรแกหรอก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯพูดสอดขึ้น

“มองสิเออร์ ท่านต้องการจะถามอะไรจากฉัน?”

อ้ายเศษยิ้มเล็กน้อย

“ถามอะไรนิดหน่อยเท่านั้น ท่านจะตอบฉันได้ไหมเจ้าคุณ?”

เจ้าคุณชิบตากับกิมหวนแล้วพูดกับ ม.เลอเซียง

“ถ้าสิ่งใดที่ฉันรู้ ฉันก็จะบอกท่าน แต่ถ้าไม่รู้ฉันก็จิ้นใจ”

อ้ายตาน้ำข้าวหัวเราะลั่น

“ท่านต้องรู้, ท่านต้องรู้แน่ ๆ เว้นแต่ว่าท่านจะบอกว่าไม่รู้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ อมยิ้ม

“ท่านอยากรู้อะไรก็ถามมาซี”

ม.เลอเซียง พะยักหน้าหงิก ๆ

“ขอบใจ ขอบใจมาก ฉันขอรับรองด้วยเกียรติยศ ถ้าท่านตอบปัญหาสี่ข้อนี้ได้เป็นที่พอใจฉัน ฉันจะปล่อยท่านเป็นอิสระ ให้ตำรวจพาตัวท่านไปส่งลงเรือข้ามฟากไปจังหวัดหนองคายโดยสวัสดิภาพ”

“ก็ปัญหาสี่ข้อนั้นจะมีว่าอย่างไรบ้างล่ะ มองสิเออร์?”

อ้ายโปลิศฝรั่งเศสเปิดแฟ้มออก อ่านข้อความที่โน้ตไว้เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลเป็นภาษาไทยอย่างคล่องแคล่ว

“ข้อหนึ่ง จำนวนเครื่องบินของประเทศไทยที่ใช้การสงครามได้เวลานี้มีเท่าใด?”

กิมหงวนพรวดพราดลุกขึ้นยืนพูดกับเจ้าคุณปัจฉิม

“ขอมคายดีกว่าครับ คุณอา ถ้าคุณอาบอกมันผมตะปากแตกเลย พับฝ่า”

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ปู่โธ – อ้ายหงวน ฉันบอกแก่แล้วหรือว่าฉันจะยอมขายชาติเพื่อแลกเปลี่ยนกับชีวิตของฉัน ข้า – ขายชาติทหารนะโว้ย”

ร.ต.อ.เลอเซียงโกรธอาเสียจนตัวสั่น

“อ้ายหน้าปลาจวด” มันควาดแหว “ถ้าแก่ขึ้นพูดอะไรออกมาอีกคำเดียว ฉันจะสั่งอาหารกำสำหรับแก่ เข้าใจ, มึงเป็นพุดมากเต็มทน”

กิมหงวนข้มเล็กน้อย

“เดี๋ยว – เดี่ยว นี่แกมีแกใจจะให้ฉันกินข้าวยังงั้นหรือ?”

“ถูกแล้ว, ฉันสั่งให้เขาจัดอาหารให้ท่านสองคนแล้ว”

อาเสี่ยข้มเป็น ทรวดตัวนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม

“ถ้าเช่นนั้นฉันรับรองว่า ฉันจะไม่พูดอะไรอีกเป็นอันขาด เชิญ-เชิญแกพากย์ต่อไปเถอะ”

ม.เลอเซียงเกือบจะยิงกิมหงวนเสียแล้ว จนใจที่อ้ายเรลิดังสั่งห้ามไม่ให้ทำร้ายจระบुरुยทั้งสอง

มันอ่านข้อความในกระดาษโน้ตให้เจ้าคุณปัจฉิม ฟังทวนกันอีก

“ข้อหนึ่ง, จำนวนเครื่องบินที่ใช้ในการสงครามได้เวลานี้มีเท่าไร ตอบฉัน เจ้าคุณ, ท่านเป็นนายทหารผู้ใหญ่ ท่านต้องรู้, หรือมั่ยก็ประมาณได้ถูก?”

เจ้าคุณทำเป็นนิ่งตริตรอง

“มีอยู่ราวสิบเครื่อง” ท่านพูดหน้าตาเฉย

อ้ายตาน้ำข้าวแสดงกิริยาไม่พอใจ

“เป็นโกหก ท่านเป็นโกหก เมื่อสองสามวัน เครื่องบินไทยได้มาแปรชะบวนเหนือแม่น้ำโขงตั้งห้าสิบกกว่าเครื่อง”

“ไม่รู้! อ้าวไม่ได้เป็นเสนาธิการทหารอากาศนี้หว่า จะได้ว่าว่ามีเท่าไร? ถ้าจะให้ดีละก็ ลือโทรเลขถามไปทางกองทัพอากาศซี”

“จริง” อาเสี่ยสับสนุน “เป็นฐูแม่เชียว”

ร.ต.อ.เลอเซียงทำตาปริบ ๆ นิ่งอึ้งเป็นนาน แล้วพูดกับเจ้าคุณปัจฉิม ต่อ

“เจ้าคุณ – เป็นเสี่ยใจมาก ๆ คำตอบของท่านไม่ตรงกับความจริงมากมายเช่นนี้ จะไม่ช่วยให้ท่านได้รับความอัสสรภาพเลย ตอบใหม่ มีกี่ลำแน่?”

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ท่านว่า, ท่านเห็นห้าสิบกว่าลำไม่ใช่หรือ?”

เลอเซียงพะยัคหน้า

“ถูกแล้ว แต่ความจริงต้องมีมากกว่านี้”

เจ้าคุณหันมาถามกิมหงวน

“อ – มีกี่ลำคิดหว่า ช่วยกันคิดหน่อยซิวะ อาเองก็จำไม่ใคร่ได้” แล้วท่านก็หัวเราะ

กิมหงวนพูดขึ้นดัง ๆ

“มีสิบแสนลำ มองสิเออร์”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ทำค่อน ยกมือจิกศีรษะกิมหงวนทันที แล้วเขกกะบาน ๕ ครั้งติด ๆ กัน จนกระทั่งอา
เสี่ยวร้องเอ็ดตะโร

“นี่ – นี่ – นี่ สิบแสน”

ม.เลอเซียงนึกขึ้นได้ว่าสิบแสนคือหนึ่งล้าน มันแหกปากหัวเราะลั่น เจ้าคุณเลยลงตามองดูหน้าอาย
เสยฝรั่ง

“หัวเราะอะไร อ้ายฉิบหาย?” ท่านพูดเร็วปรือ

ฝรั่งทำหน้าเหยเกชอบกล

“โอ – เป็นโคจรธรี สะ – สะ อย่าใจน้อยน้าเจ้าคุณ ท่านเป็นกะบานแห่งแล้วต้องทำใจหนักแน่น อย่าให้
เขาว่าได้ว่า หัวล้านใจน้อย”

เสี่ยวหงวนพูดเสริมขึ้น

“จริงครับ อ้ายเสยมันพูดของมันถูกแล้ว”

ท่านเจ้าคุณตบหน้ากิมหงวนดังเพียะ

“ทาลิ่ง กาเดี่ยวพอด --- “

อ้ายเสยกล่าวกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ว่าไง เจ้าคุณ เครื่องบินของประเทศไทยมีเท่าไรแน่ ตอบฉันตามตรงเถอะท่าน?”

เจ้าคุณว่า “มีเท่าไรฉันไม่รู้ไม่ได้ รู้แต่เพียงว่ามีพอที่จะทำลายอินโดจีนด้วยการโจมตีแบบสายฟ้าแลบให้
ราบเป็นหน้ากลองภายในวันเดียว”

“สะ – สะ แต่อินโดจีนมีเครื่องบินถึงพันนะท่าน”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“อูย – แมงปอซิวะ พันเครื่อง สะ – สะ ถ้าแกมีเครื่องบินพันเครื่อง แกก็คงบุกประเทศไทยนานเสียแล้ว
สามสิบเครื่องก็ให้ถึงเถอะวะ”

ม.เลอเซียง ปากหุบหมิบ

“มีง อดข้าวแน่ ๆ พุดมากนั้ก” แล้วมันก็พูดกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ ส่วนสายตาจ้องมองคู่มือข้อความใน
กระดาษโน้ต “เป็นอันว่า ปัญหาข้อหนึ่งท่านไม่ตอบเรา ทีนี้ข้อสอง เราอยากรู้ว่า ถ้าไทยรบฝรั่งเศส ไทยจะมี
จำนวนทหารประจำการสักเท่าใด?”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ยิ้มเป็น

“มีสิบสี่ล้านคน” แล้วท่านก็ยกมือทูปหลังกิมหงวนดังปลัก “หัวเราะอะไรอ้ายบ้า?”

อาเสี่ยวหลังแอ้

“หัวเราะจำนวนทหารไทยครับ”

“ประเดี้ยวพอด – โธ – อ้ายนี่ เเคราะห์เสียแล้วไหมล่ะ”

อ้ายตาน้ำข้าวหัวเราะงอหาย ทั้งฉิวทั้งขันกิมหงวน

“เจ้าคุณ” มันพูดพลางหัวเราะพลาง “โปรดตอบฉันอีกสักครั้งเถอะ ประเทศไทยมีจำนวนทหารในเวลาสงครามเท่าใดนะ?”

เจ้าคุณชำเลืองมองคูเลียหงวนเสียก่อน แล้วจึงพูดกับ ม.เลอเซียงต่อไป

“มีสิบสี่ล้านคน”

อ้ายเศษฝรั่งทำหน้าผู้ยี่ สันสิริระชะ ๆ

“นี่ – เป็นไปไม่ได้ ประเทศไทยมีพลเมืองเพียงสิบสี่ล้านคนเท่านั้นฉันรู้”

“อ้าว – นายไม่รู้อะไร คนไทยทั้งประเทศจะเป็นผู้หญิงผู้ชายเด็กหรือคนแก่ก็ตาม ต่างเตรียมพร้อมแล้วที่จะรบกับพวกแกเพื่อเอาดินแดนให้ได้ ฉะนั้นฉันจึงบอกแกตามตรงว่า ทหารไทยที่จะสู้รบกับพวกแกมีสิบสี่ล้านคน คือพลเมืองทั้งหมดของประเทศไทย”

กิมหงวนตบมือลั่น

“นั่น – ต้องตอบมันยังงี้” พูดจบอาเสี่ยก็ตะโกนขึ้นลอย ๆ “ปายหนาย?”

เจ้าคุณครี้มใจขึ้นมากก็เลยตอบ

“ไปปากเขา”

อ้ายเลอเซียงสะคั่งเฮือก เลียหงวนตะโกนต่อไปอีก

“ไปทามมาย?”

เจ้าคุณ “ไปเอาดินแดนคืน”

กิมหงวน “ถ้าไม่ให้?”

“ใส่มันด้วยปืน ไช – โย!”

ร.ต.อ. ตาน้ำข้าวทำปากยื่นนัยตาลอน

“ซี้ ๆ ๆ ๆ ตำรวจไว้ย มาเอาอ้ายสองคนนี่ไปเข้าห้องขังเร็ว เออเรอัวว เสือป่าแมวมอง สองตองช่องชานกาลามั้ง”

ตำรวจฉนวน ๓ คนวิ่งเข้ามา ลุกกะซากลากตัวเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ และกิมหงวนพาไปเก็บไว้ในห้องขังตามเดิม ม.เลอเซียงหัวเสียมาก เรสิดั่งสั่งกำชับมันให้ปลอบถามจากระบุรุษทั้งสองให้บอกความลับ แต่ก็ไม่เป็นผลกะไร มันลุกขึ้นเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้อง พาลทำพวกตำรวจฉนวนเอ็ดตะโร ตามสันดานชาติฝรั่งเสสซึ่ง คุร้ายใจอำมะหิตเหมือนสัตว์เดรัจฉาน

มันเดินเข้ามาหยุดยืนหน้าห้องขัง ยกมือเกาะซี่ลูกกรงมองคูหน้าเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ

“เจ้าคุณ” มันพูดเสียงหนัก ๆ “ขอให้ท่านเลือกเอาทางหนึ่งถ้าท่านอยากมีอิสสรภาพ ได้กลับไปเห็นหน้าลูกเมียแล้ว ก็ขอให้ตอบปัญหาสี่ข้อให้เป็นที่พอใจแก่เราหรือมิฉะนั้นท่านก็ต้องตาย คิดดูให้ดี ฉันทให้เวลาท่านตรึกตรองครึ่งชั่วโมง”

เลียหงวนหมั่นใส่เต็มทนก็ถ่มน้ำลายพรวดรดหน้าอ้ายตาน้ำข้าวและเทอะไปหมด ม.เลอเซียงหลับตาปีรับล้วงกระเป๋าทาบิขัณผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำลาย แล้วมันก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมองคูอาเสี่ย

“มึง – มึงถุยน้ำลายรดหน้ากู?”

“เออซีวะ” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ แล้วทำท่าจะถุยน้ำลายอีก

อ้ายตาน้ำข้าวกะโจนพรวดถอยหลังห่างระยะน้ำลาย

“มึง! มึงต้องตาย” พูดยบมันก็กะชากรป็นพอกออกมาจากซอง

เลียหวนสะคั่งโหยง หมุนตัวแพล็บเข้ากำบังหลังเจ้าคุณปัจจนึก ๆ มีหน้าซำกอดสะเอวท่านไว้แน่น เจ้าคุณนัยดาเหลืออก ออกสั้นขวัญหาย

“อ้ายหวน อ้อย – ปล่อย! ประเดียมมันยังซำเข้า”

กิมหวนหายอมปล่อยไม่

“ปล่อยผมก็ตายนะซีครับ เรามาด้วยกันเราก็ต้องตายด้วยกัน เฮ้ย! อย่าเล่นนาโวย ยังพ่อเข้าพ่อบอก โปลิตจับด้วย โปลิต! โปลิต!”

นายสิบตำรวจเอกชาวนวนคนหนึ่งเดินเข้ามาจับข้อมืออ้ายเลอเซียงไว้ แล้วพูดเป็นภาษาฝรั่งเศสอย่างคล่องแคล่ว

“ท่านลืมไปแล้วหรือครับ ท่านเรตติ้งสั่งไม่ให้ทำร้ายจาเราะบุรุษทั้งสองนี้?”

อ้ายดาน้ำซำวนึกขึ้นได้ เก็บปืนใส่ซองตามเดิม ยกมือขึ้นชี้หน้ากิมหวน

“มึงจะถูกยิงเป้า ฮะ – ฮะ”

อาเสี่ยชักคิ้วแพล็บ

“ช่างกู, ว่าแต่พวกมึงระวังให้ดีเถอะ หมอกลงแม่น้ำโขงเมื่อไหร่ละก็ กองทัพไทยจะเข้ามาเหยียบ อินโดจีนเมื่อนั้น อีกอย่างซำก็เดือนหน้านี้แหละวะ ทำมายมองหน้าทำไมลูก หนอย - ทำเป็นโมโห ประเดียมพ่อ จ้มพริกกะเกลือแแตกเสี่ยหรือก”

ม.เลอเซียงโกรธจนตัวสั่น แต่ไม่อาจทำอะไรได้เพราะเคารพคำสั่งของเรตติ้ง มันบ่นเป็นภาษาฝรั่งเศส ๒-๓ คำ แล้วเดินป้ง ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน พวกตำรวจวนหัวเราะคิกคักไปตามกัน ไม่มีใครเลยที่จะจงรักภักดีกับอ้ายเศษ ทุกคนอยากช่วยเหลือจาเราะบุรุษไทยทั้งสองแต่ก็เกรงกลัวอำนาจอ้ายเศษ ไม่อาจจะให้ความช่วยเหลืออะไรได้

เจ้าคุณหันมามยิ้มกับกิมหวน

“ไจ – อ้ายหลานชาย, เราเห็นจะไม่แคล้วถูกยิงเป้าละนิ เอ – เจ้าพล, เจ้ากรกับเจ้าอืดและนายแจ่งจะ เป็นยังไบบ้างก็ไม่รู้”

กิมหวนหัวเราะหึ ๆ

“คงหลบหนีอยู่ในเมืองนี้แหละครับ ผมมั่นใจอย่างไรชอบกล เจ้าพลกับเจ้ากรคงจะต้องพยายามช่วยเหลือเราจนได้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สันสิร์ชะซำ ๆ

“ขากโวย, โอกาสที่มันจะช่วยเราอาจมองไม่เห็นเลยเพียงแค่มันโผล่ขึ้นมานบนโรงพักก็ถูกจับเสียแล้ว”

อาเสี่ยว่า “เอาเถอะครับ คอยดูไปก็แล้วกัน ผมรู้ใจเจ้าพลกับเจ้ากรดี อย่างไรก็ตามเสียมันก็คงไม่ทิ้งเราหนี เอาตัวรอด – งาม – อะไรก็ช่างเถอะครับ ผมนะหิวซำวเต็มทนแล้ว”

เจ้าคุณยกมือตบปากกิมหวน

“อดทนเอาหน่อยเถอะวะ หลานชาย, เอ๊ะ – นั้นตำรวจวนจับเอาใครมาโวย?”

กิมหวนมองตามสายตาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทันที ตำรวจวน ๓ คน นำคาบขอยวนคนหนึ่งขึ้นมา บนโรงพัก เจ้าหมอนั้นมีทีท่าว่าเขามาก นุ่งกางเกงแพรดอกกะโจมอก สวมเสื้อคอกลมแขนกว้าง ปล่อยชาย เข็มขัดห้อยอยู่ข้างสะเอวซำย หัวผมเรียบเป็นลอนคลื่น ทาลิปสะตักปากแดงแจ๋

เจ้าหมอกคนนี่ร้องเพลงภาษาญวนเสียงลั่น ตะโกนคำใครต่อใครขรมมเถ นายร้อยตำรวจตรีชาว ฝรั่งเศส ซึ่งเป็นเวรประจำโรงพักลุกขึ้นจากโต๊ะทำงานของมันเดินปรี๊ดเข้ามาหาชายขี้เมา ตำรวจญวนคนหนึ่งได้ รายงานให้ เขาทราบ ว่า เจ้าหนุ่มควายบอยคนนี่เมาสุราอาละวาด

อ้ายเศษฝรั่งมองดูหน้าชายขี้เมา แล้วยกมือตบหน้าเพียะ

“มึง – เลวมาก ตำรวจ? ใจบุญแจห้องขัง เอามันขังรวมกับอ้ายคนไทยสองคนนี่โว้ย”

นายสิบตำรวจญวนรีบใจบุญแจห้องขังออก แล้วต่างก็ช่วยกันผลักนายควายบอยญวนเข้าไปในกรงขัง ปิด ประตูลั่นกุญแจเรียบร้อย

เจ้าหนุ่มจอมขี้เมาทำอะไรต่ออะไรขรมมเถ คุณทำอะไรจะเมามาก แต่ความจริงเขาไม่ได้มันเมาเลย ค้ม เหล้าเข้าไปเพียงนิดหน่อยเท่านั้น

หมอกคนนี่ชื่อองถี้ เป็นไทยญวน เคยมาอยู่เมืองไทยเกือบ ๑๐ ปี มีความชำนาญในการดื่มเหล้าเถื่อน หลังจากติดตารางครั้งสุดท้าย องถี้ก็อำลาประเทศไทยมาทำมาหากินอยู่ที่เวียงจันทน์ และเวลานี้มีอาชีพ ในทางขาย ตัวหน้าโรงหนังบั้ง, สนามมวยบั้ง, หรือสนามฟุตบอลบั้ง เป็นควายบอยที่ขึ้นชื่อลือนามในทาง เกะกะ เทกมะเหรกคนหนึ่ง

พล, นิก, อี้ด และแจ้ง ได้พบองถี้ในวัดท้ายเมืองห่างจากสถานีตำรวจ ๓ กิโลเมตร แจ้งกับองถี้รู้จัก ชอบ พอกันเป็นอย่างดี จึงแนะนำให้รู้จักกับสองเกลอของเราและชวนร่วมงานด้วย ซึ่งองถี้ก็ยินดีร่วมมือด้วย ความหวัง ที่จะปลดแอกออกจากบ่าตามวิสัยของมนุษย์ที่รักอิสระภาพ

พล, นิก, อี้ด, แจ้ง และองถี้ ได้ช่วยกันหมกเจ้าทหารแขกมอหรือโก ๔ คน ซึ่งตรวจรักษาการณ์อยู่รอบ ๆ เมืองเวียงจันทน์ แล้วก็ถอดเครื่องแต่งตัวของมันออกใช้คืนหม้อทาหน้า ปลอมแปลงเป็นทหารแขก สะพายปืนเดิน ลอยชายอย่างสบาย ส่วนองถี้พลได้ขอร้องเขาให้นำจดหมายมาให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับกิมหงวน องถี้จึงยอม เสียข อันตราย แก่ถึงทำเป็นเมาเหล้าอาละวาดให้ตำรวจจับมาขังสมความตั้งใจของเขา

องถี้แสดงบทบาทเมาเหล้าได้อย่างแนบเนียน เขาถีบซึ่งลูกกรงห้องขัง ร้องตะโกนคำใครต่อใคร แล้วก็ ร้องเพลงลั่น จนกระทั่งเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และกิมหงวนออกรู้สึกรำคาญ โดยเฉพาะเสียงหงวนเกือบจะถีบญวน ควายบอยคนนี่เสียแล้ว

องถี้ทรุดตัวลงนั่งเหยียดเท้า เปลี่ยนทำนองเพลงญวนเป็นเพลงไทย เสียงแปร่ง ๆ ชอบกล

“ชาติญวนชาติไทย มิใช่อื่นใครพี่น้องกันต้องสงวนความรัก ต้องสมัครใจมัน จะสมานมิตรกัน อยู่เสมอ ไปเอย เป็กพ่อ ซีกวางฮ่อควางขวัญเมืองเชียง่าง ฮั่วก – จี้เกียจร้องโว้ย”

อาเสี่ยจู้ยปากจิกจัก หมัน ไล่เต็มทนก็ยกเท้าเตะป้ายเข้าให้

“เฮ้ย – หยุดหน้าเสี่ยที่ซีโว้ย”

องถี้หัวเราะเสียงอ้อแอ้

“ไค – ไคเห่า – เอ้อก แกคือใคร แล้วก็ใครคือแก เฮ้อเฮอ”

กิมหงวนสั่นศีรษะชะ ๆ

“อ้ายเปรต เมาก็นอนเสี่ยเถอะ อย่ามาพูดขำนาโว้ย พ่อยิงหัวเสี่ยอยู่ประเดี๋ยวก็เตะตามเข้ามาให้ เท่านั้น แหละ”

องถี้ยกมือชี้หน้ากิมหงวน แล้วเอียงคอมยิ้ม

“ใจคอพี่น้อง จะเตะน้องเชียวหรือพี่ชาย?”

“ว่า – “ อาเสี่ยคราวลั่นห้องขัง ยกมือจิกผมตัวเอง “โว้ย – โปสิโว้ย เอาอ้ายเวรนี้ไปขังห้องอื่นเถอะโว้ย”

องดีเกาะลูกกรงลุกขึ้นยืน เดินเข้ามาชิดตัวกิมหงวน เมื่อแน่ใจว่าไม่มีตำรวจคนใด จับตามองคู่มือกะซิบ กะซิบกับอาเสี่ยเบา ๆ

“ผมแก้งทำเป็นเมานะคุณ”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น ถอยออกห่างแล้วแหกปากพูดเอ็ดตะโร

“อย่าพูดน้อยเลยวะแก้งทำมา เมานันไม่มีสติขี้ขี้แล้วยังบอกว่าแก้งทำอีก”

องดีสะอึก โหรง เศระหัดที่พวกตำรวจไม่ได้สนใจฟังคำพูดของอาเสี่ย เขารู้สึกเคืองกิมหงวนมาก ความขบถของกิมหงวนที่พูดกับอาเสี่ยต่อไปอีกแล้ว เขาแก้งร้องเพลงเป็นภาษาซูลูกอีก ๒-๓ เพลง แล้วก็ เลี้ยงเข้ามากะซิบกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“เจ้าคุณครับ คุณพลให้ผมเอาจดหมายมาให้ได้เท่า ที่ผมแก้งทำเป็นเมาก็เพื่อให้มันจับเอามาขังที่นี่ ผม ชื้อองดีครับ เป็นญวนไทย”

เจ้าคุณลืมตาโพลง กำลังใจของท่านดีขึ้นมาก

“ยังงั้นรี เวลานี้พลอยู่ที่ไหน?”

อาเสี่ยพูดสอดขึ้นดัง

“ไปพูดกับอ้ายคนนี่เมาน้อยเลยครับคุณอา ปู้โธ”

เจ้าคุณยกนิ้วชี้มือขวาแตะริมฝีปาก ระบายลมออกทางรูฟันดังซัด เดินเข้ามาหา กิมหงวน

“ไม่ใช่เมานะ เขามาช่วยเรารู้ไหม?” ท่านกะซิบกะซิบ

กิมหงวนสะอึก ม่านตาเบิกกว้าง รอยยิ้มปรากฏขึ้นทันที อารามดีใจก็ร้องตะโกนขึ้น

“ไชโย! ลือมาช่วยอ้าวรี?”

องดีกับเจ้าคุณทำคายนหลับตาปีพร้อม ๆ กัน องดีร้องอะไรต่ออะไรกลบเกลื่อน แล้วก็เดินระบำแบบ สก็อต เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โกรธเสี่ยหงวนจะเหลือที่จะกล่าว ยกเท้าถีบตะโพกอาเสี่ยเต็มแรง ยังผลสะท้อนให้ กิมหงวนเซเซ่ด ๆ ล้มลงก้นกะแทกพื้น

“นี่แน่ะ - อ้ายน้องปากแตก”

อาเสี่ยครางหงิง ๆ นั่งลงข้าง ๆ เขา

“ดันพูดเอ็ดตะโรออกมาได้”

เสี่ยหงวนหน้ากึ่งขมวด กะซิบพูดเบา ๆ

“มันลืมไปครับ คนนี้นะ ใครกันครับ?”

เจ้าคุณค้อนปะหลังปะเหลือก

“เขาซื้อองดี เจ้าพลใช้ให้เขาเอาจดหมายมาให้เรา ที่เขาแก้งทำเป็นเมาก็เพราะต้องการให้ตำรวจ จับเขา มาขัง”

อาเสี่ยพะซึกหน้าหงิก ๆ ตีอกดีใจอย่างยิ่ง

“ถ้ายังงั้นเราก็อมีหวังรอดตายนะซีครับ?”

“เออ” เจ้าคุณพูดยิ้ม ๆ “อย่าอะอะไป ระวังหน่อย พูดอะไรก็ต้องพูดเบา ๆ”

กิมหงวนยิ้มเป็น ยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก เงยหน้ามองคู่มือแล้วกะซิบร้องเรียก

“องห่าง - องห่าง โว้ย!”

เจ้าคุณหัวเราะหึ

“องดีจะ พ่อหงวน, ไม่ใช่องห่าง”

อาเลี้ยมเหยย ๑ นึกซันตัวเองที่จำผิดจำถูก เรียกชื่อเขาตรงข้ามกับความจริง อดได้ยีนกิมหงวนเรียก แล้วเขาทรุดตัวนั่งข้างกิมหงวน แล้วเอนกายลงนอนในบทบาทของคนเมา

“ไหนล่ะ จดหมาย?” อาเลี้ยมกะฉิบถาม

“เดี๋ยวลับ อย่าอิงไป อ้ายโปลิศยามมันกำลังจับตามองดูเรา” พุดจบเขาก็ถลกกางเกงแพรขึ้น ล้วงมือ เข้าไปในกระเป๋ากางเกงขาก๊วย หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งพับไว้เล็ก ๆ ออกมาส่งให้เลี้ยมหงวน “นี่ครับ - เวลาอ่านระวังหน่อย”

เลี้ยมหงวนใจเต้นตึกตัก มองซ้ายมองขวาเสียก่อนแล้วก็ลี้กระดากออกอ่านข้อความในนั้น เจ้าคุณ ปัจฉินึกฯ อ่านด้วย

คุณอา

ไม่ต้องวิตกกังวล เรากำลังจะช่วยเหลือในชั่วโม่งนี้ ถ้าทหารแขกมอริออคโค ขึ้นมาบนโรงพัก เอาตัวคุณอา กับอ้ายเสี่ยไปก็อย่าขัดใจ ให้ไปโดยดี ผม, นิกร, อาอี้ด และนายแจ่งพันภัยแล้ว ผู้นำจดหมายนี้มาให้ก็อองถี้ พวกเดียวกับเรา

พ. พัชรภรณ์.

อ่านจบกิมหงวนก็หัวเราะก๊าก ผลอดตัวเอ็ดตะโรขึ้นมาอีก

“ไซโย! ประเดี๋ยวลูกออกจากห้องขังได้ วู้ปี้”

ท่านเจ้าคุณกับอองถี้นั่งตะลึง ขณะนั้น นายร้อยตำรวจชาวฝรั่งเศสคนหนึ่ง ซึ่งเดินออกมาจากทางห้องขังมือ เมื่อได้ยีนเสี่ยกิมหงวนเอ็ดตะโร มันก็หุคชะงักมองเข้าไปในกรงขัง พอดิแลเห็นจดหมายของพลในมือ อาเลี้ยม

อ้ายดาน้ำข้าวพอจะมีปฏิภาณพอจะหยั่งทราบว่ อองถี้ น่าจะแกล้งทำเป็นเมาเหล้า นำจดหมายของ พรรคพวกจระบुरुยทั้งสองเอามาให้เป็นแน่

ครั้นแล้ว อ้ายเสี่ยก็ร้องตะโกนเรียกนายสิบเวรเอากุญแจห้องขังมาให้มัน แล้วมันก็เดินตรงเข้ามา ที่ห้องขัง

กิมหงวนหน้าซีด เจ้าคุณรีบแย่งจดหมายมาจากเลี้ยมหงวน ฉีกออกเป็นสองท่อน ส่งให้อาเลี้ยมท่อนหนึ่ง แล้วพุดละล้าละลัก

“เร็ว เลี้ยมกลืนเลยไว้ย”

ทั้งสองต่างป็นกระดากยัดใส่ปาก รีบเคี้ยวโดยเร็ว พอประตูห้องขังเปิดออก จดหมายของพลก็เข้าไป อยู่ในห้องอาเลี้ยม และห้องเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เรียบร้อยแล้ว

อ้ายดาน้ำข้าวยกมือเกาศีร์ยะ มันพูดภาษาฝรั่งเศสเร็วปรือ

“จดหมายของใคร บอกมาเดี๋ยวนี”

เจ้าคุณสันศีร์ยะ ตอบเป็นภาษาไทย

“ไม่ใช่จดหมาย ตัวจำนำไว้ย”

อ้ายเสี่ยสะดุ้งโหยง มันฟังภาษาไทยออก และพุดได้กะก่อนกะแทน

“ท่านเป็นโกหก” แล้วมันก็หันไปเรียกตำรวจยามให้นำอองถี้ไปห้องใต้สวนทันที

ก่อนจะออกจากห้องขัง อองถี้ได้พุดกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และกิมหงวนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ไม่ต้องวิตกกังวล อีกสักครู่นี้ก็คงพ้นภัย”

อัยนายตำรวจตำนาน้ำข้าว ยกมือซ้ายกะชาทศวรรษะคาบอญวนจนผงะหงาย แล้วเงือมือขวาตบหน้า เพ็ยะ

“ไป - มึงไม่ต้องพุดมาก”

เสี่ยหงวนเดินแก๊งก้าวออกมาจากห้องขัง ผลักอกนายตำรวจฝรั่งเศส

“อย่าให้มันดูร้ายนักซีโวย อัยท่า” พุดจบกิมหงวนก็ถ่มหมัดอัปเปอร์คัท เศษคางอัยเสตบั้งเข้าให้

อัยตำนาน้ำข้าวผงะหงายอย่างไม่มีรูป ตำรวจญวนตตะลึงไปตามกัน กิมหงวนย่อขาต่า แล้วกะโดด ตัว
ลอยวิ้งจูดเข้าห้องขัง ปิดประตูทันที ขึ้นมือออกมาใส่สายผู้นักญวนแจเรียบร้อย

นายตำรวจผิวขาวยกมือคลำคางป้อย ๆ ลูกขึ้นขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น มันร้องด่าว่ากิมหงวน เป็น
ภาษาฝรั่งเศสเอ็ดตะโร อาเสี่ยยิ้มเป็นซึกิ้วแผลลี่ย ๆ คำตอบเป็นภาษาไทย เรียงลำดับบรรพบุรุษฝ่ายบิดา มารดา
ของอัยเสตอย่างคล่องแคล่ว เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชอบใจหัวเราะงอหาย

นายตำรวจตำนาน้ำข้าวขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มองดูเสี่ยหงวนด้วยความอาฆาตมาดร้าย แล้วมันก็จูดกะชาท ลาก
ตัวองถึไปห้องใต้สวน

เจ้าคุณหัวเราะจนน้ำตาไหล ยกมือตบบ่ากิมหงวนเบา ๆ

“ไม่ไหวโวย แกนี่ดำเป็นไฟเลย สรรค์เอาอะไรมาดำก็ไม่รู้ ช่างม้าวัวควายเอามาจากไหน”

อาเสี่ยยิ้มเป็น

“โอย - ยังมีอีกเยอะแยะครับ แต่ดำมัน - มันก็ไม่รู้เรื่อง”

เจ้าคุณสั่นศีรษะซ่า ๆ แล้วทำคอซึกเข้าซึกออก

“ว่า - กระดาดที่กลืนเข้าไปมันยังติดคออยู่เลยโวย”

“หรือครับ, ของผมเรียบร้อยแล้ว แหม - ได้กระดาดหนังสือพิมพ์อีกสักฉบับละก็ กงบรรเทาความหิว
ไปได้ตลอดคืนเชียวครับ” พุดจบเขาก็ส้วงกะเป๋าทบผ้าเช็ดหน้าปรีรามิดออกมาจิกออกหนึ่งชิ้น ใส่ปากเคี้ยว หน้า
เฉย “ลองดูสักชิ้นใหม่ละครับคุณอา เข้าทีดีเหมือนกัน”

เจ้าคุณทำตาปริบ ๆ พิสงงงงวยเป็นยั้งนัก

“ว่า - ดันกินเข้าไปได้”

อาเสี่ยกลืนเอือก จิกผ้าอีกชิ้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยวด้วย ๆ

“อ่อยจริง ๆ นะครับ ให้คายห้าซีเอา”

เจ้าคุณขมวดคิ้วย่น แล้วยิ้มเล็กน้อย

“พุดเป็นเล่นไปน่า ฝืดคอตายโหง”

“ไม่ฝืดครับ” เสี่ยหงวนรับรองแข็งแรง จิกผ้าเช็ดหน้าออกอีก ๑ ชิ้นส่งให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ “ลองดูหน่อย
เถอะครับ แล้วคุณอาจะต้องดีใจ”

เจ้าคุณยิ้มแหย ๆ รับเศษผ้าเช็ดหน้ามาจากกิมหงวน

“เอ - เอาที่เอาะ หิวนี้หว่า” พุดจบท่านก็ข้มเศษผ้าเช็ดหน้าใส่ปากเคี้ยว ปะล่อมปะแล่มแล้วก็กลืน ด้วย
ความลำบากยากเย็น

อาเสี่ยซ่อนยิ้มไว้ในหน้า จิกผ้าอีกชิ้นหนึ่งส่งให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

“อุตสำหรับทานอีกชิ้นซีครับ ข้าวนี้เราไม่มีหวังจะได้กินแล้ว”

เจ้าคุณยิ้มอาย ๆ

“แหม - ได้พริกไทยสักหน่อยก็โอเรียนี่”

“เอาฝุ่นตามพื้นห้องนี้แทนไม่ได้หรือครับ คราวกลับชั้นเช่นนี้จะไปเอาพริกไทยมาจากไหนกัน”

“อ้อ - จริงซี้ ขึ้นเอาฝุ่นต่างพริกไทยกินเข้าไปอิวาต์เล่นงาน โกรกเดียวจอด” แล้วท่านก็หยิบเศษผ้าชั้นที่ ๒ ใสปากเคี้ยว “อ้ออ้อ ฝัดคองจ้งเลยอ้อซี้ชั้นนี้”

กิมหงวนเกือบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ เขาจิกผ้าใสปากอีกชั้นหนึ่ง เหลือชิ้นสุดท้ายส่งให้เจ้าคุณ

“เฮ้า - ผมตั้งใจให้คุณอาครับ”

เจ้าคุณพะยัคหน้า

“ขอบใจ อ้ายหลานชาย” แล้วท่านก็ใสปาก มานะพยายามเคี้ยว ๆ กลืน กว่าจะผ่านลำคองลงไปได้ตะละ ชั้นลำบากยากเย็นอย่างยิ่ง พอกลืนชั้นที่ ๓ เรียบร้อยท่านก็ถอนหายใจโล่งอก “เฮ้ย - ทีนี้ค่อยสบายหน่อย ท้องมัน ร้องจ้อก ๆ อยู่นานแล้ว”

“กลืนหมดแล้วหรือครับ?”

เจ้าคุณพยัคหัวเราะ

“เฮอ”

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก

“ปู้โธ - คุณอานี่ตะกละจริง ดันกินเข้าไปได้ ว้า - สะ - สะกินผ้าเช็ดหน้า! ตาย - อออีกเป็นแตกแน่”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตีหน้าปูเลียน ๆ

“ไม่รู้ แกอยากกินก่อนนี่หว่า ฉันก็ลองดูบ้างนะซี้”

กิมหงวนหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล

“ผมกินเมื่อไหร่ละครับ ผมแกล้งทำเป็นเคี้ยวแล้วก็ซ่อนไว้ได้ลิ้น” พูดจบเสี่ยหงวนก็อ้าปากกะดกลืนชั้น หยิบเศษผ้าเช็ดหน้าออกมา “นี่ครับยังอยู่ครบบริบูรณ์”

เจ้าคุณสะคั้งเฮือก รู้ตัวว่าเสี่ยหงวนเสียดแล้ว ท่านทำปากยื่นนัยตาถลน กิมหงวนเริ่มพรวดพราด ลูก ขึ้น ถอยกรุดไปติดลูกกรงอีกด้านหนึ่ง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลูกขึ้นยืน ยกเท้ากะทืบพื้นพร้อมกับยกมือชี้หน้าอาเสี่ย

“มึง - ตาย!”

แล้วท่านก็วิ่งเข้ามาหา กิมหงวน อาเสี่ยร้องสุดเสียงเอี้ยวตัวหลบจากแพลีส เจ้าคุณยังไม่ทันสรีระกะแตกลูกกรงเต็มรัก คราวนี้ไม่ต้องสงสัยว่าท่านจะโกรธแค้นกิมหงวนสักเพียงใด

“อ้ายหงวน ! อย่างนี้นะ มานี่ ! นอนลงให้ข้ากะทืบดี ๆ สามที”

“อ้อย - กลัวแล้วคร้าบ”

เจ้าคุณไล่ชกรอบ ๆ กรงขัง เสี่ยหงวนตะโกนถัน

“ไอ้ย ! ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!

เจ้าคุณกะโจนเตะปลักเข้าไปให้ แต่ผิดอีก เท้าแหวกอากาศหวัด ทำให้เสี่ยหลักตัวลอยขึ้นจากพื้น ก้น กะแตกกะดานคั้งอีก

การหนีและการไล่ สิ้นสุดลงเพียงเท่านั้นเอง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลูกขึ้นไม่ไหวแล้ว สูดปากยกมือคลำ ตะโพก ร้องครางหงิง ๆ

“มึง - ญไม่ยอม อูย - อ้อย ก้นกบถูกหักแล้ว”

อาเสี่ยยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ก็คุณอาอยากเตะผมผิดทำไมละครับ?”

“ไม่รู้ - มึง อยากไม่ยืนนิ่ง ๆ ให้เตะดี ๆ ทำไมล่ะ อ้อย - - -”

เสียงหวนหัวเราะหึ ๆ ทันใดนั้นเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับอาเสี่ย ต่างได้ยินเสียงองถึร้องอะอะเอ็ดตะโรคล้ายกับหวาดกลัวอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วเสียงระเบิดของปืนพกดนัหนึ่งก็ดังขึ้น

ปัง!

จาระบุรุษทั้งสองสะดุ้งเฮือก กิมหงวนนั่งลงข้างเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างคนต่างมองดูหน้ากัน เสียงปืนทำให้เจ้าคุณเสี่ยววัณ ลืมเรื่องที่จะทะเลาะกับอาเสี่ยเมื่อกี้

“องถึ!” เจ้าคุณพูดเสียงสั่น “อ้ายเสศมันคงยิงองถึแน่ ๆ”

กิมหงวนหน้าซีดปากขาว

“นั่นนะซีครับ ไอ้ยา! มันโหดร้ายยังกะสัตว์เดรัจฉาน”

เจ้าคุณจู้ปาก

“อย่าพูดดังไป ประเดี๋ยวมันได้ยินเข้า มันก็จะยิงแกเสี่ยเท่านั้น”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ ขณะนั้นนายร้อยตำรวจฝรั่งเศสเดินยิ้มกริ่มออกจากห้องใต้สวน ร้องตะโกนบอกตำรวจคนหนึ่งโทรศัพท์ไปบอกโรงพยาบาลมารับศพองถึไป เจ้าคุณกับกิมหงวนรู้ภาษาฝรั่งเศสสูง ๆ ปลา ๆ อย่างที่ฝรั่งว่าสะเน็ก ๆ พิซ ๆ แต่ก็พอฟังรู้เรื่องจับเค้าได้ทั้งสองใจเดินทิกทักไปตามกัน

อ้ายเสศหันมาเสยะยิ้มกับจาระบุรุษไทย แล้วพูดขู่วัณ

“ยังงั ทานสหาย, อ้ายฉวนคนนั้นถูกเรายิงตายแล้ว ยังเหลือแต่ท่านสองคน ซึ่งเรายังสงสารท่านอยู่ คิดดูให้ดี, ถ้าท่านไม่ยอมตอบปัญหาแก่ท่านผู้บังคับการตำรวจภายในคืนวันนี้ พรุ่งนี้เย็นท่านก็ต้องถูกยิงเป้า”

อาเสี่ยจากเสลรมมีเสียงสนั่นหวั่นไหว ถ่มปี่ตลอดซึ่งลูกกรงลูกหน้าผากอ้ายเสศพอดี

“นี่แหละคำตอบ มีอย่างวี, แกจะให้เราจันขายชาติ?”

นายโปลิศหนุ่มทำกิริยาเหมือนหมาถูกน้ำร้อน มันรีบล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ด แล้วยกมือชี้หน้ากิมหงวน

“มีง - ระวังตัวให้ดี”

อาเสี่ยยิ้มอย่างกวนโทโส

“ระวังทำไมวะ กล้าดีมีงเข้ามาชกกะข้าในกรงซี”

อ้ายตาน้ำข้าวสบลสาบานเป็นภาษาฝรั่งเศส แล้วเดินปัง ๆ ขึ้นบันไดไปขึ้นบนด้วยความหัวเสีย เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับกิมหงวนตบมือหัวเราะลั่น แล้วเจ้าคุณก็นึกได้ว่า ตะกี้กิมหงวนหลอกให้ท่านรับประทานผ้าเช็ดหน้าปรัมมิถึงครึ่งผืน มีหน้าซำยังทำให้ท่านหกล้มตะโปกแทบหัก

เจ้าคุณเอื้อมมือคว้าผมอาเสี่ยมัด ยกมือตบหน้ากิมหงวนฉลาด ๆ ๆ ๆ โดยไม่ต้องนับครั้ง อาเสี่ยร้องเอ็ดตะโรลั่นห้องซัง พวกโปลิศฉวนอมยิ้มไปตามกัน

“นี่ - นี่จำไว้ ลูกไม่มีงมากนัก” แล้วท่านก็ปล่อยมือออก

เสียงหวนยกมือทั้งสองปิดแก้ม หน้าจอเหมือนม้าหมากรุก ไม่พูดว่าอะไร คลานมาทางริมลูกกรงเอนตัวลงนอนไขว่ห้าง ยกแขนกำหน้าผาก

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“โง - สบายไหม?”

กิมหงวนค้อนควับแล้วเป็นหน้าไปทางอื่น เจ้าคุณอมยิ้ม หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาปิดฝุ่นละอองตามพื้น แล้วท่านก็ลงนอนบ้าง ใช้แขนหนุนศีรษะต่างหมอน แสงไฟฟ้าส่องต้องหัวล้านเป็นมันแผล็บ

๒๑.๐๐ น.เศษ

เวียงจันทน์อยู่ในความเงิบสงัด ร้านค้าขายและอาคารต่าง ๆ ปิดเกือบหมด ผู้คนและขบวนที่สัญจรไปมาไม่ค่อยมี พวกชาวบ้านพากันคร่ำครวญสยดสยองในความทารุณโหดร้ายของทหารแจกมอริออคโค ซึ่งมีพฤติการณ์ชั่วช้าน่าบัดสียิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน มากมากในกามคุณ เทียวลุดคร่าห้ลูกเมียราษฎรด้วยอำนาจ อ้ายฝรั่งเศสซึ่งเป็นนายก็ปล่อยปละไม่ว่ากล่าว เพื่อนไทยทั้งหลายจงจำไว้เถิดว่า ฝรั่งเศสก็คือเหี้ยเราดี ๆ นี้เอง และเหี้ยชนิดหางแดงเสียด้วย สัตว์สำคัญของประเทศไทยก็คืออ้ายเศษ มันข่มเหงรังแกเรามาจนนานแล้ว โกงที่สุดในโลก ระบายที่สุดในโลกก็คือ

ฝรั่งเศส !

ภายใต้กันสาดหน้าห้องแถวโกโรโกโส เยื้องสถานีตำรวจ ทหารแจกมอริออคโค ๕ คน กำลังยืนสนทนากันเบา ๆ ต่างแต่งเครื่องแบบครบครัน นุ่งกางเกงขาสั้นสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้น มีกะเป๋ากะสุน, สพายปืน, สวมดาบพร้อม, สวมถุงเท้ารองเท้า ใ้ผ้าโพกศีรษะต่างหมวด

ทหารมอริออคโคทั้งสี่คนนี้ หาใช่มอริออคโคอันแท้จริงไม่ เขาเป็นคนไทยทั้งนั้น พล, นิกร, แจ็งและอืดต่างปลอมแปลงตัวติดหนวดติดเครา เอาดินหม้อทาตัวจนจำแทบไม่ได้

เมื่อตอน ๒๑.๐๐ นาฬิกา คนไทยคนหนึ่งคือแจ็งและญวนอีกคนหนึ่งคือองถี้ ได้ล่อลวงอ้ายพวกเดรัจฉานมอริออคโคสี่คน ชวนไปในที่เปลี่ยว โดยบอกว่าที่บ้านของผู้มีชื่อคนหนึ่งมีผู้หญิงสวย ๆ หลายคน เจ้าทมิฬหินชาติเชื่อสนิทว่าเป็นความจริง จึงให้อองถี้และแจ็งเป็นผู้นำไป ทั้งสองพาไปในที่ซึ่งพล, นิกรและอืดแอบซ่อนอยู่ แล้วอ้ายแจ็งกระซำทั้งสี่คนนี้ก็ถูกนิกรเล่นงานด้วยตะโกรงาเดียวตายคาที่ ๑ คน อืดกะชวกด้วยหลาวทองเหลืองม่องแทงไป ๑ คน พลตีด้วยไม้คมแฝกถูกขมับตาย ๑ คน แจ็งกับองถี้ช่วยกันแทงและตีตายอีก ๑ คน หลังจากนั้น ต่างก็ปลอมแปลงเป็นทหารแจกอย่างสนิทสนม สพายคำทั้งสี่นั้นหมกเอาไว้ในป่าละเมาะ องถี้รับเป็นผู้สื่อสารนำจดหมายของนายพัชรภรณ์ มาให้เจ้าคุณ ปัจฉนิกฯ กับเสี้ยหงวน แล้วบัดนี้ ชีวิตของหนุ่มสาวญวนที่ต้องสูญเสียสิ้นไปด้วยน้ำมือของอ้ายฝรั่งเศส โจธธรรม เมื่อสักครู่ใหญ่ ๆ นี้เอง

พล, นิกร, อืดและแจ็ง ต่างปรึกษาหารือกันในอันที่จะช่วยนำเจ้าคุณปัจฉนิกฯ กับเสี้ยหงวน ออกจากสถานีตำรวจ และจะต้องพาหนีให้ได้ในคืนวันนี้ ถ้าขึ้นชักช้าอาจจะถูกส่งตัวไปขังที่ค่ายทหาร หรือแม้ก็ ถูกยิงเป่าเสียก่อนที่จะช่วยเหลือ

นายพัชรภรณ์หัวหน้าคณะ ต้องใช้ความคิดอย่างหนักหน่วงในเรื่องนี้

“จะเอากันยังไงดีหว่า?” พลพูดปรารภ ขึ้นขึ้นไปแย่งบนโรงพัก อย่างไรเสียตำรวจมันก็จะยิงต่อสู้ กับเรา

แจ็งว่า “นั่นนะซีครับ แล้วตำรวจบนโรงพักนะมีตั้งเกือบร้อย พวกเราสี่คนเท่านั้น”

อืดพูดเสริมขึ้น

“ต้องคิดกันให้รอบคอบ หลานชาย ถ้าเราใช้อาวุธปืนที่มีอยู่ขึ้นปล้นโรงพัก อ้ายนายตำรวจมันคงยิงคุณพี่ และอ้ายหงวนตายก่อน”

พลสะอึ้ง เห็นจริงด้วย

“จริงซีครับ เอ - เราจะทำอย่างไรดี” พูดจบเขาก็หันมาทางเพื่อนคู่หูของเขา นายพัชรภรณ์แยกเขี้ยว เมื่อแลเห็นพ่อเจ้าประคุณนิกรยืนหลับตาสับปะหงกหงัก ๆ เขยกเท้าเหวี่ยงลูกแป้นเข้าให้ “เฮ้ย ! ปู้โธ่ อ้ายนี้”

นิกรลืมตาโพล่ง ยิ้มแห้ง ๆ

“หา - ว่าไง แหม - อากาศเย็นชั่งง่วงไว้ย”

พลจิวปาก

“ร้อนแกก็ง่วง อ้ายคนอย่างแกมันต้องธรรมเนียมสรวลกลิ้งจริง ๆ เอาแต่ง่วงเหงาหาวนอน แม้แต่ขึ้นอยู่ แกยังหลับได้”

“ยังงั้นเองแหละ ก็นั่นเป็นคนกินง่ายนอนง่าย”

นายพัชรภรณ์สันศิริชะด้วยความอดทนระอาใจ

“ว่ายังไงโว้ย ทำยังไงเราถึงจะช่วยคุณอากับอเสี้ยได้?”

นิกรหัวเราะเป็นที่เยาะเย้ย

“เฮอะ ถ้าแกปรึกษากันแต่แรก ก็นั่นจัดการให้แล้ว พูดแล้วว่าคุณวะ วิธีช่วยคุณพอกับอ้ายหงวนนะ ไม่ยากเย็นอะไรเลย”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ไม่มากไปละโว้ย แกจะทำยังไง ไหนลองว่ามาซี?”

กะดิ่งทองว่างท่าทางให้ฝั่งผาย กะแอมดัง ๆ ๕ ครั้ง

“กันั้นบอกรให้ นี่ - เจ้าพล ฉันได้คิดวิธีการของฉันไว้เรียบร้อยแล้ว”

“กันั้นนะซี ทำยังไงล่ะ?”

“ไม่รู้” นิกรพูดหน้าตาเฉย

พลยกเท้าถีบปั้งเข้าให้ แกมมอรีอคโคก้ามะลอสเซแซด ๆ สัมปราบลงบนพื้น หนวดปลอมหลุดกะเด็น นายการุณวงศ์ดำพึมพำแล้วลุกขึ้นยืน

“อื้อโว้ย เล่นขิงก็อแยนะซีโว้ย”

พลหัวเราะชอบใจ แจ้งกับอืดก็พลอยหัวเราะด้วย

“แกมันพูดเป็นเล่นนี่หว่า เขากำลังพูดกันเป็นงานเป็นการ”

นิกรหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“ไม่รู้โว้ย จะคิดแก้ไขกันยังไงก็ตามเถอะ” เขาพูดอย่างหัวเสี้ย

“อ้าว !” พลอุทาน “เจ้าคุณปัจจนิกนะไม่ใช่พ่อตาของแกคอกกรี แล้วเจ้าหงวนก็คือเพื่อนของแกใช่ไหม?”

“ไม่รู้ อยากเซ่อให้มันจับได้นี้หว่า ถูกยิงเป้าตายเสี้ยก็ดี”

อืดสะอื้น พุดเสริมขึ้นทันที

“เฮ้ย - อย่าแข่งพี่ชายข้าซีโว้ย”

ยังมีต่อ